DEVRİMCİ İŞÇİ

SAYI: 25 07.09.1985 1.- DM

SÖZ HALKA
YETKİ HALKA
KARAR HALKA
İKTİDAR HALKA

TERZİ FİKRİ VE ÖLÜMÜNDEN SONRA YURTDIŞINDA YÜRÜTÜLEN PROTESTO FAALİYETLİLİKLERİ VE ÇIKARACAĞIMIZ DERSLER

12 Temmuz 1980'den ölümü olan 4 Mayıs 1985 tarihine kadar tutuklu bulunan ve idam talebiyle yargılanan Fikri Sönmez'in ölümünden sonra Devrimci İşçi örgütlülüğü olarak elimizdeki tüm güç ve olanakları zorlayarak etkin bir faaliyetlilik çabasına girdik. Olayla ilgili edindiğimiz bilgilerden sonra yapılabilecek işler hakkında öneri ve düşüncelerimizi arkadaşlara ilettik. Daha sonra Fikri Sönmez'in öldürülmesini protesto ve öldürme olayının açığa çıkartılması ve cezaevlerindeki koşulların ve Genel Af'fın tekrar gündeme getirilmesini içeren ve amaçlayan değişik çalışmalar yürüttük.

Bu anlamda Almanca ve Türkçe çıkarttığımız bildiri, afiş ve başvurulabilecek her yere başvurarak, telgraf, telefon ve basın açıklamalarıyla kamuoyunu duyarlı hale getirmeye çalıştık. Hazırladığımız bilgilendirme dosyasını ilişkide olduğumuz tüm kişi ve kuruluşlara gönderdik. Açtığımız imza kampanyası papazlardan, Yeşillere kadar değişik kesim ve çevrelerce destek gördü. Fikri Sönmez'in öldürülmesi ile ilgili Avrupa'nın çeşitli yörelerinde yürütülen çalışmalardan elimize ulaşabilen şunlardır:

a-) Hamburg'da olayın duyulmasının ardından çeşitli Türkiyeli ve Alman örgütleriyle (Çağrı yapan 9 örgüt, destekleyen 3 örgüt) yapılan toplantıların sonucunda ortak yürüyüş kararı alındı. 17. 05 .85 Cuma günü 500 civarında kitlenin katılımıyla yürüyüş yapıldı. Yürüyüş boyunca Terzi Fikri'nin fizik yapısını yok etmeyle O'nun düşüncesinin yok edilemiyeceği, Terzi Fikri düşüncesinin ve Fatsa'nın yaşayacağı ve yaşatılacağı 10 binlerce devrimcinin cezaevlerinde cunta güçlerinin işkence ve baskı uygulamalarına maruz kaldığı, en temel demokratik hak ve özgürlüklerin rafa kaldırıldığı bir ülkede elbette "demokrasiye geçiş" demokrasi türünden nutuklar içi boş ve kof demogojiler olduğu yürüyüş boyunca Almanca ve Türkçe olarak yürüyüş arabasından anons edildi.

Ayrıca bu eylemin olumlu diğer bir yanıysa, yürüyüşün çok kısa bir sürede bir çok örgütün katılımıyla gerçekleştirilmesi idi. Devrimci-Demokrat örgütlerin böyle somut gelişmeler karşısında örgütsel çıkarlarını ön plana çıkartmaması sevindirici idi.

b-)Ruhr Bölgesi'nin Essen şehrinde konsolosluk önünde 100 kadar Devrimci İşçi taraftarının katıldığı protesto eylemi yapıldı.

c-) Belçika'da Devrimci İşçi'den arkadaşların ilişkisiyle oluşturulan 3 kişilik heyet Fatsa'ya giderek Fikri Sönmez'in mezarına çiçek bıraktı. Heyet dönüş sırasında Fikri Sönmez'in evine uğrayarak baş sağlığı dilemek istedi, fakat şehir merkezinde Cunta kuvvetleri tarafından yakalanarak bir gün göz altında tutuldu, daha sonra zorla o bölgeden uzaklaştırıldılar. Sendikacılardan oluşan bu heyet dönüşde, basına yaptıkları açıklamada durumu protesto ederek Türkiye'de demokrasiye dönülmediğini,demokrasi nutuklarının içi boş aldatmacalar olduğunu başlarına gelen somut olayla bağını kurarak zenginleştirdiler.

d-) Almanya'nın Braunschveig, Vupertal, Aschaffenburg, Holanda'nın ise Arnhem kentinde yapılan Fatsa ile dayanışma gecelerinde, Fikri Sönmez'in öldürülmesi olayının faşist cunta güçleri tarafından düzenlenen planlı bir saldırı olduğu, bu saldırının Fatsa Davası tutuklularını teslim almaya yönelik olduğu, bu saldırının genelde tüm cezaevlerinde devrimci, demokrat güçlere yapılan bir saldırı niteliğinde olduğu vurgulanarak faşist cunta ve onun yaptıkları bir kez daha lanetlendi.

Ayrıca Bremen, Stuttgart, Bremerhaven, Hannover, Duisburg ve Fransa'nın çeşitli şehirlerinde Devrimci İşçi taraftarı arkadaşlar dağıttıkları bildiri açılan ştantlar ve imza kampanyalarıyla durumu protesto eden çalışmalar içinde bulundular.

Şüphesiz ki, yukarda yapılan işler Fikri Sönmez için yeterli değildi ve olamazdı. İçinde bulunduğumuz durumla bu izah edilemez, edilmemelidir. Son derece haklı ve meşru bir olayı duyurmakta yetersiz kaldık. Bu affedilebilecek bir hata değildir. Bu konuda başımızı önümüze koyup ciddi bir şekilde düşünmekte fayda vardır.

MAMAK'TA BASKILAR YOĞUNLAŞTI

Ankara Mamak cezaevinde baskıların tekrar yoğunlaştığı bildiriliyor. Alınan bilgilere göre Mamak cezaevi idaresi devrimci tutuklulara itirafa zorlamak için belli bir süredir uyguladığı baskıları yoğunlaştırdı. Devrimci tutukluların kendi davaları ve arkadaşları aleyhine itirafta bulunmaları, ideolojilerini ve görüşlerini terk etmeleri için cezaevi idaresi her yöntemi deniyor. Tutuklular tekrar emniyete, işkenceye götürülmek isteniyor. Mahkemeye gidiş-geliş sırasında, yemek dağıtım sırasında sayımlarda tutuklulara sebepsiz yere saldırılıyor. Koğuş ve hücrelerde ise her zamankinden daha yoğun bir baskı ortamı oluşturuluyor. Subay ve askerlerin hakaretten ve coplamaya kadar her yöntemi denedikleri bildiriliyor. Baskıların artmasının diğer bir nedeni de sıkıyönetimin kalktığı Ankara'da tutuklulara her şeyin eskisi gibi devam edeceğini hatırlatmak ve gözdağı vermek olduğu bildiriliyor.

BİR ANANIN OĞLUNA MEKTUBU

Canım oğlum ....
sımsıcak bir yaralı ana kalbinden, yürekten selam. Nasılsınız der gözlerinden derin bir hasretle öperim. Sen de bizleri sorarsan, inan oğlum 22 Mayıs'tan beri ne yerdeyim, ne de gökte, Ankara-Bursa-İzmir arası koşturup duruyorum. Nedenini sorarsan ...... 22 Mayı'tan beri işkencede ve de her tarafı kapalı hücrede hiç havalandırmaya dahi çıkarılmıyor. Girişler ise 3 yıldır yasak. İşte onun için Ankara'ya gittim. Meclise çıktım ve "oğlumu havasız yerde diri diri boğuyorlar, hani Türkiye'de işkence yok diyorsunuz. Evet işkence yok, kapalı hücrelerde havasızlıktan kıvrana kıvrana öldürüyorlar"diye haykırdım. "Oğlum çok hasta 14 gün mide kanaması geçirdi. Hastahanede dahi onu bana göstermediler", dedim ve ağladım. Bir çok mektubunu götürmüştüm onları verdim. Milletvekilleri okudular, şöyle yazmıştı ......'im, "anam bugün ayağa kalkabildim, can anam, bugün üç adım atabildim.Anacığım bugün 10 dakika 2 metrelik hücremde yürüyebildim, kaldığım hücrem iki boyu 1,5 metre, eni tuvaletin , banyo ve de yatacak yerim tabi bir de volta atmalıyım, işte bu daracık yerde, üzülme anam, benim içimde ......'min meşalesi yanıyor. Onun için burası zindan değil saray geliyor." İşte oğlum bu mektupları, bu gibi yazıları okudular ve bana sen git anam biz uğraşırız dediler. Hani hala hücrede yalnız, onu açık hücreye geçirmişler. İşte yaptıkları bu kadar. O dalyan gibi ......'im 80 kilodan 60 kiloya düştü. ......'in durumu ona nazaran çok çok iyi size .....'in resimni yolluyorum. ......'in yok, onlara yasak eğer ilerde çekilirse onu da yollarım. Oğlum sizleri üzdüm kusura bakmayın içimi dökecek kimsem yok.

Canım oğlum,
(.....)
oğlum sizler de bizleri sorarsanız inanın ne türlü acı işkence derseniz bizde hepsi mevcuttur. ..... amcan da öldü. Oğlanın ölümü onu da yaşatmadı. İki oğlan da ömür boyu aldılar, yatıyorlar. Biri .....'de, biri de ....'da. ....'da durumu iyi değil 35 gündür yine muşadiyeye kapattılar, çok işkence etmişler, yeni yeni yürüyebiliyormuş, bize göstermiyorlar o dalyan boylu ....'im 80 kilodan 60 kiloya düşmüş. İnan oğlum ölümüyüm sağmıyım, yaşıyor muyum bilmem o tombul .....'ı bir görseniz tanımazsınız. Öyle bitkin öyle zayıf ki bilmem ne yapayım. Acılar bir yandan yokluklar bir yandan, sizler de ve başkaları da sağ olun, eşin, dostun yardımı ile geçiniyoruz. Ben çok çok tüm bir yerde çalışamıyorum. .... da bu sene liseyi bitirdi, ama hani iş, işe torpilliler giriyor, anlayacağın , burada hayat kalmadı. ...'in durumu ....'e nazaran iyi, ikisini de 2,5 senedir göstermiyorlar. Cezaevinin verdiği elbiseleri giymiyorlar, tüm tanıdığın arkadaşların aynı durumda görüşleri yasak.

Bayram'da ....'le görüştük, seni söyledim, çok sevindi. ...'e anasının ellerinden sizin de gözlerinizden öpüyor. ...'i göstermiyorlar ki, selamınızı söylüyeyim. Ne ise oğlum çok çok sağolasın, sizleri soramadım, benim derdimden, sizler nasılsınız, ne alemdesiniz, demek ...'yu gördün. Sağlığı iyi mi? Mektup yolladım ama hala cevap alamadım. İşte böyle oğlum, geldik mektubun sonuna. Orada olan herkese selam,

Sizleri çok seven ...... ana

AZİZ NESİN VE ERBİL TUŞALP'IN YAYIN YASAĞI KONULAN BİR KAÇ BÖLÜMÜNÜ AÇIKLIYORUZ

Aziz Nesin:
(...)
YÖK üniversitesinin fahri hukuk profesörü olan Devlet Başkanı, mahkeme kararına gerek görmeden bir çok Türk aydınını vatan hainliğiyle suçluyarak mahkum etmişti. Vatan hainlikleri TRT'den Türk ve Dünya kamuoyuna ilan edilmiş olan bu insanları 2969 sayılı yasayı bozmaktan mahkum etmek hem olanaksızdır hem de dilekçenin içeriğini tartışılmasını gerektireceğinden, yöneltilen suç değiştirilerek dilekçemiz bildiriye çevrilmek istenmiştir.

(...)
Demokrasilerde Cumhurbaşkanlığı'na sorum düşmemesinin nedeni, yetkilerinin kendilerinden alınıp parlamentoya ve hükümetlere verilmiş olmasındandır. Oysa 1982 Anayasası'na göre bizde Devlet Başkanı geniş yetkilerle donanmış olduğundan, sorumları da o oranda artmış olmalıdır.

Kısacası, beni Türk Ulusu'nun tanıklığı önünde vatan haini ilan ederek aşağılayan Devlet Başkanı Kenan Evren'i mahkemeye vereceğimi burada bildiriyorum.Borçlar Kanunun 41 ve 49. maddeleri ile Medeni Kanunun 24. maddesine göre manevi tazminat davası açacağım.Dokunulmazlığı yüzünden şimdiden ceza davası açamıyorsam da, dokunulmazlığı kalkınca T.C.K'nın 480-482. maddelerine göre ceza davası açacağım. Devlet Başkanı Evren'in dokunulmazlığının düşmesine dek yaşamım el vermezse, onu en yüce ve en yansız adalet yeri olan zamanın, yani tarihin yargılamasına bırakıyorum.
(...)
Bu dilekçeyi imzalayanlar, Devlet Başkanı'na göre "kendilerini aydın zanneden başı kişiler"dir. Aydın olanlar, aydınım diye ortaya çıkmamalıdırlar.

(...)
Bizler bu dilekçeyi yazar ve imzalarken bunun karşılığında aydın olduğumuz için bir nimet beklemiyorduk ve aydın olmanın ayrıcalıklarından yararlanmaya kalkmış değildik. Emekli olduktan sonra holdinglerin Yönetim Kurul'larında ve büyük sermayeli ticaret kuruluşlarında ve bankalarda vb. büyük sermaye gruplarında ve özel girişim kuruluşlarında ve dış alım-satım firmalarında, yüksek çıkarlar karşılığında hiç anlamadıkları işlerde ve hiç çalışmadan görev alan ve aç gözleri hiç doymayan yaşlı kişilerin aydın olduklarını söylemelerinden utanmaları nasıl gerekirse, bu dilekçeyi yazıp, imzalamak karşılığında- bugünkü yönetimin yanlış tutumunu bildiğimizden- nimet değil külfet, ödül değil ceza bekleyen bizler de kendimizi aydın saymaktan onur duymaktayız.

Devlet Başkanı'nın kimi konularda sorumlunun bulunmaması; sorumsuz olduğu anlamına gelmez.

Ne yapılması gerektiğini hukukçulara sorup araştırdığım zaman çok şaşılası bir durum ortaya çıktı. Hiç kimse ne yapılması gerektiğini açıklıkla bilmiyordu. Hepimiz Devlet Başkanı'nın sorumlu tutulamayacağını sanıyorduk. Çünkü, Cumhuriyet tarihimizin 7 Devlet Başkanı'ndan hiç biri, kamu önünde yurttaşlarını böylesine aşağılamamıştır, yani olayın bir başka örneği yoktur.

(...)
Devlet Başkanı "son padişah Vahdettin aydındır. Ama memleketi teslim etti. Ne yapayım öyle aydını!" diyerek, anayasal hakkımızı kullanarak dilekçe verdiğimiz için, vatan hainliğiyle suçladığı bizleri Vahdettin'e benzetiyor. Vatan hainliği zamana ve kişilerin değerlendirmelerine göre değişen görece bir kavramdır. Padişah Abdülhamit, Mithat Paşa'yı vatan haini ilan ederek mahkum ettirmiştir. Aradan bunca zaman geçtikten sonra, bugün düşünelim, vatan haini olan hangisidir? Abdülhamit mi, Mithat Paşa mı?

Bir arkadaşımızın dediği gibi, Vahdettin'in aydın olup olmadığı tartışılabilir, ama devlet başkanı olduğu kesindir, tartışılmaz.

Erbil Tuşalp:
(...)
Dilekçenin hazırlanmasına hangi amaçla katıldım?
Dilekçeyi niçin imzaladım?
Ve imzalanması için niçin çaba harcadım?
Çünkü Türkiye henüz atlatamadığı en ağır bunalımlarından birini yaşıyordu.
12 Eylül'e dek Türkiye dünyadaki 156 devlet arasında demokrasi ile yönetilen 29 devletten biri idi.
Türk Demokrasisi, ülkenin özkoşullarına göre gelişiyor ve zenginleşiyordu.
13 Eylül'de ise Türkiye dünyada askeri idare ile yönetilen 40 devletten biri oldu. Bunalımın kaynağının burada aranması gerektiğine inanıyorum.
(...)
Anarşi ve terör ile mücadeledeki başarının en gerçekçi ölçütünün, 1 Mayıs 1977 olayları olduğuna inanıyorum.
34 kişinin ölümü 126 kişinin yaralanması ile sonuçlanan 1 Mayıs kutlamalarını organize edenler yargılanırken, bu olayın gerçek sorumlularının sekiz yıldır bulunamayışı Türkiye'de terör olaylarının nedenlerini araştıranların gözönünde bulundurması gereken bir unsur değil midir?

DEVRİMCİ İŞÇİ YAYIN HAYATINA TEKRAR BAŞLARKEN

Bilindiği gibi Devrimci İşçi Dergisi, Haziran 1984'den bu yana düzenli olarak yayınlanamamaktadır. 84 yılının son günlerinde ve Nisan 85'de yayınlanan Özel sayıların dışında Devrimci İşçi'nin merkezi bir yayın faaliyeti olmamıştır. Bir yılı aşkın bir zamandır sürüp gelen bu durumun kuşkusuz çeşitli nedenleri vardır. Bunların arasında teknik, mali ve örgütsel sorunların yanısıra ideolojik-siyasal sorunlar da vardır. Ama açıklıkla belirtmek gerekirse, düzenli bir yayın çizgisinin sürdürülemeyişinin esas nedeni ideolojik-siyasal düzeylerde ortaya çıkan sorunlardır. Hem Türkçe, hem de diğer dillerden dergi, broşür gibi çeşitli konulara ilişkin yayınların çıkarılmamış olmasının en önemli nedenlerinden birisi, kuşkusuz Devrimci İşçi'nin içine sürüklenmiş bulunduğu kaos ortamıdır. İdeolojik-teorik siyasi, pratik, örgütsel vb. düzeylerde yaşanan bu kaos ortamının varlığı nedenleridir ki, sadece yayın planında değil, diğer birçok alanda da bir faaliyetsizlik, bir durgunluk gözlenmektedir. (Bu durum yer yer hala devam etmektedir.)

Bu kaos ortamının aşılabilmesi doğrultusunda sürdürülen çabalar bütün alanlarda tam bir sonuç vermese de, Devrimci İşçi'nin ideolojik-siyasal çizgisinin ve kimliğinin genel hatlarıyla ne olduğu, ne olması gerektiği ve bunun yanısıra Devrımci İşçi'nin örgütsel varlığının korunması, faaliyetlerine devam etmesi konularında belli bir açıklık ve netlik sağlanmış bulunmaktadır.

Bu şekilde gelişen süreç, Devrimci İşçi kitlesinin çoğunluğunun ve geniş bir kesiminin ortak düşüncesinin, ortak tutumunun ve ortak iradesinin damgasını taşımıştır. Bu süreçte karşılaşılan bir çok sorunun çözümünde; tabanın iradesini yansıtan bir yönetimin oluşumundan çeşitli faaliyetlerin düzenlenmesine kadar bir çok konuda, demokratik bir işleyiş hakim kılınmaya çalışılmıştır.

Devrimci İşçi Dergisi'nin yeniden ve düzenli bir şekilde yayınlanması konusu da böyle bir sürecin ve işleyişin ürünüdür. Yayın faaliyetlerine Devrimci İşçi çizgisi ve anlayışı doğrultusunda devam edilmesi, Devrimci İşçi kitlesinin çoğunluğunun ve bu çoğunluğun iradesine göre oluşan yönetim mekanizmalarının ortak tutumunun ve iradesinin bir ürünü olmuştur.

Öte yandan, Devrimci İşçi'nin faaliyetlerini kendi çizgisi doğrultusunda devam ettirmesi örgütsel varlığının, ilişkilerinin, yarattığı kurumların ve değerlerin korunması ve bunların geliştirilmesi de, yine bu ortak tutumun ve iradenin bir ürünü olmuştur.

Kaos ortamının aşılmasına katkısı olan örgütlü çabaların bu şekilde bazı olumlu gelişmeler yaratmış olmasına rağmen, bizler bilincindeyizki, Devrimci İşçi Hareketi bugünkü durumuyla olması gereken ve istenen bir konumda değildir. Tüm yurtdışının taşıdığı toplumsal, siyasal vd. potansiyellerle bizim konumumuz arasında; (bu potansiyellere seslenme düzeyimiz, bu potansiyellerle ilişkilerimiz açısından ve bu potansiyellerin bilinçli bir eylemliliğe dönüştürülebilmesi yönünden) dikkate alınması gereken bir kopukluk, giderilmesi gereken bir uzaklık vardır. Bu açık ve gözle görülür bir gerçektir. Kopukluğu gidermek, bu potansiyellerle Devrimci İşçi arasındaki mesafeyi daraltmak, Türk ve Kürt işçileriyle, gençlerimizle, diğer kesimlerle anlamlı bir ilişkiyi ve kaynaşmayı başarmakla, bunların talepleri doğrultusunda toplumsal, kültürel, siyasal eylemlilik platformlarının ve süreçlerinin bilinçli bir şekilde yaşanmasına katılıp böyle süreçleri bizzat örgütlemekle mümkün olacaktır.

Bunun bir diğer adı, Devrimci İşçi'nin kendi kimliğinin ve değerlerinin üzerinde yükselerek yurtdışı zemininde örgütlenmesini geliştirmesi, faaliyetlerini yoğunlaştırması ve siyasal-toplumsal bir varlık olabilmesidir.

Özetle belirtmek gerekirse:

Devrimci İşçi açısından bugün gelinen noktada atılması gereken iki önemli adım vardır: Birisi, yukarda belirttiğimiz şekilde yurtdışı koşullarına uygun bir siyasal-toplumsal varlık olmak yönünde ciddi ve kalıcı çalışmaları tekrar yoğunlaştırmak, kendi ilişkilerini bu görevin yerine getirilmesine uygun düşecek şekilde yeniden düzenleyip-örgütlemektir. İkincisi ise, Devrimci İşçi Dergisi'ni yukardaki göreve ve ihtiyaca hizmet edecek şekilde düzenli olarak yayınlamak ve yayınları en geniş kesimlere ulaştırmaktır.

Birinci sorun ve konu hakkında dergimizin bu sayısında çeşitli değerlendirmeler bulunmaktadır. Bu görevin yerine getirilmesi ile ilgili konuları ve sorunları içeren, tartışan çeşitli değerlendirmeler, derginin bundan sonraki sayılarında tekrar ele alınacağı için, burada derginin kapsamı, içeriği vd. yönleri ile ilgili bazı belirlemeler yapmaya, bazı önermelerde bulunmaya çalışacağız.

Devrimci İşçi nasıl bir yayın olmalıdır?

Bu soruya verilecek ilk cevabı, Devrimci İşçi örgütlülüğünün ve taraftarlarının siyasal-toplumsal faaliyetlerinin bir yansıması olan, bu faaliyetlerin önünü açan, bu tür faaliyetliliklerin perspektiflerini ve haberlerini içeren, Devrimci İşçi kitlesinin giderek daha canlı ve daha katılımcı bir faaliyetlilik düzeyine yükselmesine yardımcı olan bir yayın olmalıdır, şeklinde özetleyebiliriz.

Bunları biraz daha açacak olursak:

1-) Devrimci İşçi Dergisi, ulaşabildiği bütün kesimlerin Devrimci Dünya Görüşü'nün ışığında bilinçlendirilip eğitilebilmesine, bu kesimlerin Türkiye'de ve dünyada olup bitenleri kavramasına katkıda bulunmalı, yardımcı olmalıdır. Dergi'de, yaşadığımız ülkelerdeki gelişmeleri, bu gelişmelerin Türkiyeliler üzerindeki etkilerini, yansımalarını ve bu etkilere karşı sürdürülen mücadeleleri konu alan haberler, değerlendirmeler, yorumlar yer almalıdır. Bu bağlamda yurtdışındaki siyasal ve toplumsal gelişmelerin yanısıra, çeşitli ülkelere dağılmış bulunan Türkiyelilerin toplumsal, kültürel, ekonomik sorunlarına ışık tutan araştırmalar, incelemeler ve yazılar Dergimizde sürekli yer alacaktır. Her sayıda Türk ve Kürt halklarının kültürel zenginlikleri ele alınacak, bunların yurtdışı şartlarında yaşatılmasının ve yeniden-üretilmesinin yolları ve biçimleri üzerinde durulacaktır. Derginin kültür bölümünde kültürel ağırlıklı haberlerin, yorumların yanısıra, okuyucularımızın şiir, öykü, resim, karikatür gibi ürünleri de yer alacaktır.

Öte yandan Devrimci İşçi de, gençlerin, işçilerin, kadınların, ilticacıların kendi sorunlarını tartıştıkları bölümler olacaktır. Buna ek olarak, Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki gelişmelerle ilgili yorum ve değerlendirmeler, ağırlıkla o ülkelerdeki Devrimci İşçi örgütlülüğünün insiyatifinde yayınlanacaktır. Yani, Devrimci İşçi'de, her ülkede bulunan Devrimci İşçi örgütlülüğün kendisi tarafından kaleme alınmış yazı ve yorumlar olacaktır. Böylece derginin, Avrupa'daki örgütlülüğün ortak bir faaliyeti olması yönünde çalışılacaktır.

2-) Devrimci İşçi de, Türkiye'deki gelişmeleri ele alan haber, inceleme, araştırma ve yorumların yer alması gerektiği açıktır. Halklarımızın yaşam kavgasının, taleplerinin ve özlemlerinin kamuoyuna duyurulmasının engellendiği bugünkü şartlarda, Devrimci İşçi'nin bu kapsamdaki gelişmeleri okuyucularına duyurması zorunlu bir görevdir. Bu amaçla dergimizde, cezaevlerindeki, mahkemelerdeki, okullardaki, fabrikalardaki, devlet dairelerindeki, kırsal kesimdeki olup bitenleri anlatan mektupların, yazıların, haberlerin yer alması sağlanacaktır.

3-) Bugün hem ülkemiz solu içinde, hem de uluslararası Sosyalist Hareket saflarında varolan farklılaşmalar ve tartışmalar yoğun bir şekilde sürmektedir. Uluslararası Sol Hareket içerisinde ülkemize de yansıyan ciddi bir ideolojik mücadele yaşanmaktadır. Bu mücadeleyi çeşitli nedenlerle çok az bir kesimin izleyebildiği ise bir başka gerçektir. Bu tartışmaların geniş bir kesime duyurulabilmesi amacıyla, Devrimci İşçi'de, hem dünyada hem de Türkiye'de Sol'un gerçekleştirebilmesi büyük ölçüde okuyucularının ve en başta Devrimci İşçi taraftarlarının yayın faaliyetine katılmaları ve faaliyetleri denetlemeleri ile başarılabilecektir. Bu bakımdan tüm Devrimci İşçi

tartışmalarını özetleyen bölümler olacaktır. Türkçe ve diğer dillerdeki yayınlardan yapılacak derlemeler ve özetlemelerle okuyucularımızın Sol'un iç tartışmalarından haberdar olmasına yardımcı olunacaktır. Dergide bu konu için ayrılmış bölümlerde, Türkiye'de süren ideolojik-teorik tartışmalara legal sol dergilerde henüz katılamayan devrimci kesimlerin ve çevrelerin de yazıları zaman zaman yer alacaktır.

4-) Yurtdışındaki sol gruplar arasındaki ve bu grupların kendi içindeki ideolojik-teorik, siyasal sorunlar ve tartışmalar bugün ne yazık ki dar örgütsel kalıpların içine sıkıştırılmış bulunmaktadır. Bu durum, üreticiliği ve katılımcılığı engelleyen sonuçlar doğurmaktadır. Devrimci İşçi olarak, savunup-benimsediğimiz Devrimci Dünya Görüşü'nün bir gereği olması nedeniyle, tüm arkadaşlarımızın, tüm Devrimci İşçi'cilerin üreticiliğinin desteklenmesi, bunun olanaklarının ve şartlarının yaratılması gerektiği inancındayız. Bu amaçla Devrimci İşçi'de bir "Okuyucu Forumu" bölümü olacaktır. Bu bölümde, dünyadaki, Türkiye'deki ve yurtdışındaki gelişmelerle ve tartışmalarla ilgili imzalı yazı yazmak isteyen, tartışmak isteyen arkadaşların ve kişilerin yazıları yer alacaktır. Bu bölümde Devrimci Yol taraftarlarının yanısıra anti-faşist çevrelerden kişilerin imzalı yazıları da yer alabilecektir. Açıktır ki, böyle bir bölüm, başka bir siyasal grubun kendi çizgisinin Devrimci İşçi okuyucularına iletilmesine aracılık ve yardımcılık etmek amacıyla değil, devrimci çevrelerin, olumlu ve üretici bir tartışma yapmak isteyen arkadaşların ve kişilerin görüşlerinin geniş bir kesime iletilmesi amacıyla ve arzusuyla düşünülmüştür. (Kaldı ki zaten, her siyasal grup ve çizgi, kendi görüşlerini kendi yayınlarında dile getirmektedir.)

Bu saydıklarımız kuşkusuz, bunları içeren Dergi'nin yayınlamaya başlamasıyla birlikte daha da somutlaşacak ve anlam kazanacaktır. Devrimci İşçi'nin Kasım ayı ortalarına doğru yayınlanacak sayısı bu bakımlardan bir örnek olacaktır.

* * *

Devrimci İşçi örgütlülüğünün faaliyetlerinin bir yansıması ve varolan bir gerçekliğin ifadesi olacak olan Devrimci işçi Dergisi'nin hayatı bir çok yönüyle kavrayabilmesi ve buraya kadar anlatılanları, tasarlananları gerçekleştirebilmesi büyük ölçüde okuyucularının ve en başta Devrimci İşçi taraftarlarının yayın faaliyetine katılmaları ve faaliyetleri denetlemeleri ile başarılabilecektir. Bu bakımdan tüm Devrimci İşçi taraftarlarına görev ve sorumluluklar düşmektedir.

Gerçekten de bu kapsamdaki bir Dergi'nin yayınlanabilmesi ve buna bağlı olarak Devrimci İşçi Hareketi'nin yurtdışındaki gelişmelere doğru bir şekilde müdahale edebilmesi tamamen Devrimci işçi örgütlülüğünün bilinçli ve kararlı tutumuna bağlıdır. Bu görevlerin yerine getirilmesi için gerekli potansiyel Devrimci İşçi'de vardır.

Yeterki bizler bunları yapmanın doğruluğuna ve gerekliliğine inanalım!...

Yeterki bizler doğru bulduğumuz ve inandığımız şeyleri hayata geçirme konusunda kararlı davranalım!...

Ve yine yeterki bizler, sorunlarımızı çözmek, görevlerimizi yerine getirmek için kollektiflik ve gönüllülük temelinde bir örgütlü yaşam ve mücadele zemini yaratalım!...

* * *

TÜM OKUYUCULARIMIZA

Dergimizin belli bir süredir düzenli yayınlanamamış olması, adres ve yer değişiklikleri gibi nedenlerle dergimizin bu ve bundan sonraki sayılarında dağıtım ve ödeme aksaklıklarının çıkabileceğini tahmin etmekteyiz. Buna benzer sorunların yayın faaliyetini aksatması ve derginin zamanında herkese ulaşabilmesi için tüm okuyucularımızın adreslerini, istedikleri dergi miktarını tekrar Devrimci İşçi'ye bildirmeleri gerekmektedir. Ayrıca, bu sayının parasını hemen Devrimci İşçi'ye gönderilmesi ve dergimizin sürekli yayınlanabilmesine katkıda ve mali destekte bulunmak isteyenlerin Devrimci İşçi ile ilişkiye geçmeleri yararlı olacaktır. Derginin dağıtımı ve ödemelerin zamanında yapılması için her okuyucunun kendisini görevli ve sorumlu sayacağı inancındayız.

Öte yandan dergi ile ilgili eleştiri ve önerileri olan okuyucu ve arkadaşlarımızın bu eleştiri ve önerilerini Devrimci İşçi'ye iletmelerini bekliyoruz.

Haberleşme adresi:

Kulturzentrum
Karolinen Str. 1 -A
2000 Hamburg 6

12 EYLÜL VE BUGÜN

Cunta 5. yılını doldururken ülkedeki durum nedir? Seçimlerle birlikte demokrasiye geçildi mi, yoksa geçiş süreci mi yaşanıyor? Yoksa seçimle de milli iradeye dayalı olarak yönetime gelen Özal'la faşizmin yerleşmesi ve kurumlaşması sürüyor mu?

Yukardaki sorular çoğaltılabilir. Bağlı olarak yanıtları da çoğalacaktır. Sorular ve yanıtları nedenli çok olursa olsun bunları soran ve yanıtlayanın dünya görüşüne, sınıfsal bakışına göre iki genel başlık altında toplamak mümkün:

Bir yandan Cunta ve Özal aracılığıyla yerleştirilip kurumlaştırılmaya çalışılan rejim ve bu rejimim meşruiyetini onaylayıp rejim içinde kalarak demokrasicilik oynamaya çalışanlar; diğer yandan bir bütün olarak rejimin gayri mesruluğunu görüp bunun karşısında halkın kendi meşru seçeneklerini oluşturma isteği ve çabasında olan devrimciler ve halk güçleri.

Cunta işbaşına gelişinden bu yana ülkenin kendi dinamikleriyle oluşmuş örgütlenmelerini cami yaptırma derneklerinden, yerel spor klüplerine; burjuva partilerinden halk örgütlerine varıncaya dek dağıttı. Yerine kendi oluşturmaya çalıştığı rejime denk düşenlerini ikame etmeye çalıştı. Bugün ülkede halkın kendini ilgilendiren hiç bir konuda bırakınız belirleyici olmayı, söz söyleme hakkı bile yoktur. Halka ne ideoloji, ne örgütlenme ne de hiç bir konuda düşüncesini söyleme hakkı tanınmak bir yana düşünmek bille yasaklanmıştır.

Salt halk güçlerine mi yasaklar? Cunta Sosyal Demokrat/reformist burjuva partisine tahammülsüzlüğü bir yana "geleneksel" sağ burjuva partisini seçimlere katılmasına bile izin vermedi. Oysa en kaba ve genel ayrımı ile burjuva demokrasisinin çeşitli burjuva fraksiyonlarının alabildiğine özgürlük içinde leriyle -çatışmasız- yarışabilmeleridir. Demek ki seçimler her soydan ve boydan burjuva partilerininbile yarışması olmamıştır. Bunun yerine ilk üç dereceyi alıp madalyayı garantilemeleri için üç parti aralarında paşa paşa yarıştırılmış ve sonuç bilinen şekliyle T. Özal ve ekibinin altın madalyayı almaları olmuştur.

Cunta geleneksel burjuva partilerinin (AP-CHP) örgütlenmelerine tahammülsüzlüğü yanında bu partilerin kurumlaşmış/ misyon sahibi liderlerine ve yakın kadrolarına -hem de uluslararası baskılara rağmen- uzunca bir süre politika yapmayı yasaklamış; kendisini demokrasi aşığı ilan eden, düşünce suçu olamıyacağını söyleyen T. Özal'sa bu yasaklı-ayıplı danışıklık döğüşü reddetmek ne kelime alkışla karşılamıştır. Günümüzde eski siyasilere ve Demirel-Ecevit'e konan siyaset yapmak yasağının tartışma konusu yapılması bir yandan cunta yasaklarında gedikler açılması anlamına geleceği için olumluluk taşırken; diğer yandan sanki bu zevata tanınacak siyasi özgürlüklerle demokrasinin geleceği yanılsamasına yol açabileceği için bir o kadar -belki de daha fazla- tehlikelidir. Devrimciler elbette faşist olmayan herkese ve her düşünceye özgürlük tanınmasının sonuna kadar savunucusudurlar. Ancak böylesi özgürlüklerin en geneliyle halkın özgürlüklerinin bir parçası olması gereğini de bilirler. Demirel ve Ecevit de kendilerine ve düşüncelerine konan yasakların kalkmasıyla demokrasinin geleceğine inanmaktadırlar. Yani onlar halkın özgürlüklerinin kendi özgürlüklerinin parçası olduğuna inanırlar. Halka siyaset yapma özgürlüğünün yasaklandığı bir yerde kendilerinin siyasal özgürlüklerinin oluşu şu kafalardaki her derde deva "demokrasi" anlayışının yansıması olsa gerek.

Onlar ve bazı kamuoyu oluşturma odakları, eski siyasilerin hakları sorununu sürekli canlı tutmaya çalışmaktadırlar. Herhalde eski siyasilere hakları verilince, -ki bunların hepsi, Türkeş dahil, çeşitli partilerin içinde, çeşitli kuruluşlar aracılığıyla siyaset yapıyorlar, gazetelerde, dergilerde sürekli yazılar yazıyorlar, hatta Demirel bugünlerde neredeyse bazı sol dergiler dahil çeşitli yayın organlarının baş yazarı haline geldi- ve bir de bunların partileri seçimlere katılınca Türkiye'de demokrasi tam anlamıyla işlemeye başlıyacak!

Yaratılmaya çalışılan hava işte budur. Halkın, emekçi kitlelerin sesinin, soluğunun, çıkmaması için her türlü baskı devam ediyormuş, kimin umrunda? Halkın söz söyleme, yetki kullanma, karar alma hakkı yasaklanmış, kimin derdinde?

Eğer ortada dolaşan kelime demokrasi ise, demokrasi denen bir şey tartışılıyorsa, bu tartışmanın birinci gündem maddesi halkın sıyaset yapma, politikaya katılma hakkı olmalıdır. Halkın siyaset yapma ve bunun gerektirdiği her türden faaliyeti serbesçe düzenleme, örgütleme, yürütme hakkını gündemin birinci maddesine almayanların savundukları demokrasi değil, başka bir şeydir. Egemen ideoloji ve siyasetin çeşitli temsilcilerinin gündem maddelerinde ise bu maddenin olmadığı biliniyor. Bu nedenlerle, SÖZ HALKA - YETKİ HALKA - KARAR HALKA-İKTİDAR HALKA şiarı her zamankinden daha gür seslendirilmesi daha fazla savunulması gereken bir paroladır. Evet, Söz- Yetki- Karar-İktidar HALKA aittir, HALKA ait olmalıdır...

* * *

Cunta, seçimlerden önce Yüksek Hakem Kurulu, Devlet Denetleme Kurulu, Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK), Cumhurbaşkanlığı Konseyi vb... kurumlarla ve diğer yaptırım ve uygulamaları yanında aslolarak açık baskı ve zora dayalı sistemini belli oranlarda oturtmuştu. Seçimlerden sonra bu oluşumunsürdürülmesi ve kurumlarıyla birlikte yerleştirilmeye çalışılması "neo-liberal" T. Özal tarafında sürdürülüyor.

Kuşkusuz salt seçimlerin yapılmış olması, seçimler sonucu "milli irade-ye" dayalı bir parlamento ve parlamentonun "hür iradesı"yle oluşmuş bir hükümetin varlığı kimilerince "demokrasinin"; kimilerince de "demokrasiye geçiş süreci"nin kanıtı olarak öne sürülebiliyor. Halk güçleri ve biz devrimciler açısından şekilsel bazı ögelerden önce sınıfsal-siyasal içeriği bir rejimin demokrasi olup olmadığını belirler.

- Ülkenin nasıl yönetileceği, kaynakların nasıl kullanılacağı, gelirin nasıl paylaşılacağı, dış politikanın nasıl olacağı, gibi temel konularda halkın görüşüne hiç başvurulmuyorsa, kitleler hiçe sayılıyorsa;
- Burjuva Demokrasisi'nin en birincil ve temel kanıtı olarak gösterilen parlamento şaibeli doğmuş olmasına rağmen hiçe sayılıyorsa;
- İnsanlar Hitler Almanya'sında eşine rastlanmayan biçimde fişleniyorsa;
- En masum ve yasal ve haklı istekler için verilen dilekçeler "toplu isyan" sayılıyor, İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi ve 1982 Anayasası'nda tanınmış olmasına rağmen "Hak Arama Özgürlürğü" yok ediliyorsa;
- Kürt ulusuna soykırımı ve zorunlu iskan uygulanıyorsa;
- Politik idamlar sürdürülüyor, Devlet Başkanı'nın direktifleriyle politik tutuklular öldürülüyorsa;
- Gözaltındakilere ve tutuklulara en ağır işkence hala uygulanıyorsa;
- Dinsel baskılar yoğunlaşarak sürdürülüyor, "Dın Devleti" oluşturulmaya çalışılıyorsa, Aleviler Sunnileştirilmeye çalışılıyorsa;
- İnsanların dünyalarını karartan faşistlere ve Mafya babalarına gizli-açık hertürlü af çıkarılıyorsa; devlet kurumlarını, kamu kuruluşlarını bunlar yönetip yönlendiriyorsa;
- Ve en önemlisi, yurdumuzu emperyalizme daha çok bağımlı kılan, ülkemiz insanlarını emperyalizme daha çok borçlandıran ekonomik-siyasi- askeri uygulamalar her gün yapılıyorsa; Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası ve Emperyalist tekellerin buyruklarını yerine getirmek, yoksul halkı daha fazla sömürmek için zam üstüne zam yapılıyorsa bu ülkede demokrasi yoktur...

Bugün ülkemizde "Demokrasiye geçildiğini" ya da "geçiş süreci"ne girildiğini sol içinde ve ilerici çevreler arasında savunanlar da yok değil. Aynı demokrasi aşığı solcularda Türkiye'de seçimlerle birlikte öz -hatta çoğu kez şekil- olarak neyin değiştiği sorusuna bir türlü cevab verememekte; olayı cuntanın üniformalarını soyunmaları, asker yeyete kavuşturmaktadır. Bu nedenle demokrasicil kukla başbakanın sıkı-üst kademe yöneticilerinde ve devlet dairelerinde "sivilleşmenin başladığı" *gibi siyasi-sınıfsal olarak hiçbir anlam* taşımayan verilerle açıklamaya çalışmaktalar. Eğer seçimlerin yapılması belirleyici öge alınırsa aynı mantıkla dünyada seçimlerle işbaşına gelmiş -ya da en azından çoğunluğu sağlamış- faşist partilerin, ve hatta 1982 Anayasası ve K. Evren'in devlet başkanlığının geçerliliğini ve meşruluğunu iddia etmek rahatlıkla mümkündür. Çinkü gerek Anayasa, gerek K. Evren %96 gibi bir "büyük çoğunluğa" dayanmakta ve bu anlamda da "milli irade"yi (!) temsil etmektedir. (*)

Doğrudan rejimin kendisi(nin) -gayri meşruluğu- deşifre edilmeden bügünkü -ya da dünden beri varolan- uygulama ve özelliklerinin doğruluğu ya da yanlışlığı; yönetim ve yöneticilerindeki kimi değişikliklerin "rejim" değişikliği olduğunu söylemek bir anlam taşımaz. Bir ülkedeki rejimin karekterini belirleyen tek tek çeşitli alanlardaki uygulama, özellik ve görünümler değil; aksine tek tek alanları belirleyen rejimin karekteridir.

* * *

Faşizmin yukardan aşağı kurumlaştırılmasının en göze çarpan uygulamalarından biri polisiye uygulamalar ve son çıkarılan "Polis Yasası"dır. Bu yasayla T.C.'nin bir "Polis Devleti" olduğu resmen ilan edilmiş oluyor. Bu noktada ilerici-demokrat kamuoyunda hakim olan ve devletin karekteriyle bilinen yasanın bağını kuramayan kimi görüşlere tanık oluyoruz. Bu çevrelere göre "T.C. polis devleti haline getiriliyor" ya da "getirilmek isteniyor" (!)... Herşeyden önce T.C. Devleti kuruluşundan bu yana baskıcı bir devletti, bir jandarma devletiydi. Yeni sömürgeleşme sürecine girildiğinden, diğer bir ifadeyle yönetim/devlet biçimi olarak faşizm hakim olduğundan bu yana özellikle "Polis Devleti" olmuştur. Bırakınız daha öteleri, hele 12 Eylül'den bu yana devletin bu özelliği açık olarak ortada değil mi? Hiçbir yasa-yargıç teminatı olmadan insanların aylarca gözaltında tutulup işkence görmeleri, baştan suçluluğu ilan ve kabul edilmiş kişilerin yakalanabilmesi için "sürek avları" düzenlenmesi, polisin kendini yargı yerine koyması, Devlet Başkanı'nın güdümlü mahkeme kararlarını bile hiçe sayması vb... devletin "Polis Devleti" olduğunun kanıtıdır. (**) Mevcut "Polis Yasası", yasal-yasal olmayan, yetkili olduğu-yetkili olmadığı konularda zaten fiilen polise verilmiş olan "tasarruf" hakkını yasallaştırmakta, eksik kalan 'Üsül Yönü"nü tamamlayarak resmiyete kavuşturmaktadır. Bu nedenle demokrasicil kukla başkanının sıkıyönetimin kaldırılması için "Polis Yasası"nı ön şart olarak görmesi idam mahkumuna idam edileceği aracı seçme hakkı tanımayabenzemiyor mu? Zaten ülkede yıllardır sıkıyönetim var, "Polis Devleti" uygulamaları sürüyor; zaten fiilen ülke bir bütün olarak "açık cezaevine" dönüştürülmüştür. Polis Yasası'nın bu uygulamaların uzantısı ve tamamlayıcısı yani sıkıyönetimi sürekli kılmasının ötesinde ne gibi bir anlamı olabilir ki..? Bu durumda meseleyi yukardaki gibi görmek, "Polis Yasası"nı bütünü meşru olan bir rejim içinde aksayan bir parça, düzeltilmesi rejim içinde kalınarak mümkün olan yasal bir eksiklik olarak görmek olur. Açıktır *ki* bu da Generaller Cuntasını ve 12 Eylül'den bu yana yerleştirilmeye çalışılan sistemi meşru olarak görmektir.

* * *

Cunta-Özal faşizminin devrimci halk güçlerine ideolojik alandaki en önemli saldırısı "Pişmanlık Yasası"-dır. Bugüne de devrimcilere karşı örgütsel-fiziksel-ideolojik planda değişik planda değişik boyutlarda sürdürülen saldırılar "Pişmanlık Yasası"yla yeni bir boyuta ulaştırıldı. İddia edildiği ve pek çoklarınca sanıldığı gibi bu yasayla gerçekleştirilmek istenen asıl amaç "örgütün ve örgütlü suçun ortaya çıkarılması" değildir. Yasa esas olarak ülke hakim sınıflarının emekçi halka ve devrimci hareketlere karşı sürdürdüğü "ideolojik savaş"ın bir parçasıdır. Yani emekçilerin, yani halkın baskı - zulüm ve sömürüden kurtulmasını ideolojileştiren devrimci dünya görüşünden vazgeçilmesini, faşizim dahil olmak üzere her tür burjuva ideolojisine teslim olunmasını, yani gelecek güzel ve mutlu günlere umut ve inancı taşımanın suç olduğunun kabul edilmesini sağlamaya yöneliktir 12 Eylül'den bu yana Devrimci Hareketler ağır örgütsel -fiziksel darbeler yemelerine örgütlü, merkezi bütünlüklerinin yokedilmesine rağmen ideolojik olarak yenilmeleri sağlanamadı. Devrimci ideolojinin etki alanının daralmış olması gerçekliğine rağmen özellikle Devrimci Hareketimiz açısından "12 Eylül Yenilgisi" ideolojik-teorik tesbitlerinin doğrulandığı ve Türkiye Halklarını devrime götürecek tek yol olduğunun kanıtlandığı bir yenilgi oldu. Faşizm açısından asıl tehlikeli görülen ve yokedilmesi gereken de budur. Devrimci görüşlerin halk saflarında yaygınlaşmasını önlemek için pişman olmalarını sağladığı kimilerini örnek göstererek "ideolojileri güçlü olsaydı pişman olmazlardı" demogojisini kullanmayı hesaplıyorlar.

Bugüne dek işkenceyle, idamlarla, kurşuna dizmelerle, cezaevleriyle, her türlü maddi manevi, fiziksel-psikolojik baskı yöntemini deniyerek faşizm devrimci ideolojiyi teslim alamadı. Pişmanlık Yasası'yla da alamayacak. Zor yenilgi koşullarının getirdiği kokuşmuşluk, çürümüşlük inanç ve değer yitimi ortamında pişmanların çeşitli gösterileri bizler için fazla şaşırtıcı olmamıştır, olmayacaktır. Böylesi dönemlerde halklarımızı kurtuluşa götürecek devrimci dünya görüşüne ve hareketimizin teorik-ideolojik sistematiğine her zamankinden daha fazla sarılmalı, bugünün ve yarının dünya ve Türkiye'sini açıklayıp çözüm yolları üretme çabalarına daha fazla girmeliyiz. Tarihte halklar ve ideolojilerinin hiç bir zaman teslim alınamayacağını bir kere daha kanıtlamak zorunda olduğumuz günler yaşıyoruz...

Faşizm bir yandan teslimiyeti sağlamak için inancını yitirenlere "cazip" (!) pişmanlık yasaları sunarken, diğer yandan cezaevlerindeki baskıyı alabildiğine artırıyor. Hertürden yasa ve insanlık dışı baskılara rağmen ideolojik olarak teslim alınamayan devrimciler cezaevlerinde ağır fizik-psikolojik işkencelerle teslim olmaya zorlanıyorlar. Günde bir kaç kez olmak üzere dayak, cop, falaka; zorunlu Atatürkçülük Eğitimi ve spor saatleri, dışarda serbestçe satılan kitapların bile okutulmaması, savunma hakkının kısıtlanması, birbirleriyle ve ziyaretçilerle görüştürmemek; sık sık cezaevinden alınarak sorgu adı altında işkenceye götürmek; akraba ve yakınlarına baskı uygulamak... Bunlar, Türkiye cezaevlerinde bugün gündelik alışılagelmiş uygulamalardır. 5 yıldır hücrede tek başına tutulan devrimciler vardır. Cezaevlerindeki uygulamalar salt rejimin teşhirinin ötesinde; ideolojik dayanışma, en temel insan haklarının savunulması açısından ele alınmalı; cezaevi koşullarının düzeltilmesi öncelikli taleplerimizden biri olmalıdır.

***

Evren-Özal Faşizminin, Kürt Ulusu'na uyguladığı yoketme savaşı rejimin en belirgin özelliklerinden biri olmuştur. "Bölücü Eşkiyalarla Mücadele"(!) şarlatanlığı altında Kürt Ulusu soykırıma tabi tutulmakta, "yasak bölgeler" ilan edilip giriş çıkışlar yasaklanmakta, köyler bombalanmakta, çocuk-ihtiyar, kadın-erkek demeden katliam yapılmaktadır. Bombalanan köylerde geçimini hayvancılıkla sağlayan Kürt'lerin hayvanları imha edilip açlıkla yüzyüze bırakılırken, diğer yandan "teröristlere karşı çıkan köylere ekmek dağıtılacağı" ilan edilmekte; yoksul halka karnını doyurabilmesi için ihbarcılıktan başka bir yol bırakılmamaktadır.

Kürdistan'da özel olarak düzenlenen sindirme ve baskı uygulamalarına, katliamlara karşı çıkmak demokratlığın ve insan sevmenin en başta gelen özelliğidir. Devrimciler olarak her şart altında Kürt Ulusu'nun kayıtsız ve şartsız ayrı devlet kurma hakkını savunmak bizler açısından vazgeçilmez ilkedir. Cunta'nın ve hakim sınıfların "milli zulmü" teşhir edilmeli, halkların kardeşliğinin her türlü baskı ve sömürüye karşı birlikte tavır alarak pekişeceğini bilmeliyiz.

...

Bütün bunların yanında halkı ve halkın çıkarlarını savunmaktan öte hiçbir suçu olmayan devrimcilere en ağır baskılar reva görülüp, olası bir Genel Af'tan yararlanmak için "pişmanlığa" mecbur bırakmaya çalışılırken; faşistlere, kaçakçılara ve mafya babalarına af çıkarma hazırlıkları sürüyor. Zaten şimdiye dek yasa ve yönetmelik değişiklikleriyle "stok affı", "vergi affı" v.b. her türlü karaparaya gizli aflar çıkarılmıştı. Faşizmin ve faşistlerin mafya ve kaçakçılık şebekeleriyle nasıl içli dışlı oldukları bırakalım basını, cunta mahkemelerinin kararlarında bile açıklıkla ortadadır. Yani mafyacıların ve kaçakçıların affı faşistlerin mali örgütlenmelerinin affı demektir. Maliye ve Gümrük Bakanlığınca hazırlanan yeni Gümrük Yasası'yla kaçakçılık resmi ve meşru bir hale getirilmektedir. Bu yasaya göre gümrükte yakalanan kaçak mallara el konulmayacak, sayımı yapıldıktan sonra sahibine teslim edilerek işlemler arkadan sürdürülecektir (!). Yani kaçakçılık devlet tarafından himaye ve teşvik edilirken, halkı sömürme ve halka zulmetme suçlarını işlemeye devlet önayak olurken halkın çıkarlarını savunmak suç sayılacaktır. Başından beri faşistlerin halka karşı, insanlığa karşı işlediği suçlar (cinayet, toplu katliam, bombalama, soygun vb...) "Devlete Karşı İşlenen Cürümler" kapsamına alınmayarak ilerde çıkacak bir af için hazırlık yapılmıştır.

***

Kuşkusuzdur ki, ülkemizdeki bu karanlık tablo ve bu gidiş, esas olarak Türkiye'de ve Türkiye Halkları ile Devrimci-Demokratik Güçleri'nin kendi çabalarıyla, kendi mücadeleleriyle, kendi örgütlülükleri ve kendi iradeleriyle değişecektir.

12 Eylül yenilgisinin yarattığı şokun değişik düzeylerde ortaya çıkardığı olumsuzlukların bazılarını üstünden atmayı başarabilen Devrimci Demokratik Halk Hareketi'nin çeşitli unsurları ağır ağır da olsa kendilerine gelmekte ve bu gidişe müdahalenin sorunlarını ve görevlerini çözümlemeye çalışmaktadırlar... Devrimci Demokratik Halk Hareketi'nin 12 Eylül sonrasının siyasi ve toplumsal şartlarında da kendini çeşitli şekillerde ifade edeceği ve kendisine bir çıkış yolu bulacağı açıktır...

Bugünkü gerçekliği ve görüntüsü tamamen halklarımızın aleyhine özellikler gösteren ülkemizdeki gelişmelerle ilgili yurtdışında yapılabilecek şeyler yok mudur?

Kuşkusuz vardır... (***)

Herşeyden önce, halklarımızın iradesini, isteklerini, haklarını ve çıkarlarını hiçe sayan bir rejimin meşru sayılmaması ve uygulamalarının deşifre edilmesi gerekmektedir. Faşizmin açık ya da gizli bütün uygulamaları ve bu uygulamalar için bir zemin olarak kullandığı ideolojik-siyasi motif ve propagandalarının yurtdışındaki emekçiler üzerindeki etkilerinin giderilmesi için ciddi bir çaba harcanmalıdır. Aynı çabaların Avrupa kamuoyuna yönelik olmasının zorunluluğu açıktır.

Mevcut sistemde halk kitleleri lehine köklü değişiklikler yaratmıyacağı, sistemi bazı yüzeysel önlemlerle " ehlileştirmeyi" amaçladığı bizce açık olan ve bilinen çeşitli siyasal proğramların Türkiye'de ve yurtdışında kendilerini bir umut ve çıkış yolu olarak sunmaya çalıştıkları görülmektedir. Buna karşı, Devrimci Çözüm'lerin, emekçi halkların kendi çözüm ve seçeneklerinin mevcut şartları köklü şekilde değiştirecek tek seçenek, tek çözüm, tek çıkış yolu olduğu savunulmalıdır.

Faşizm güçlerinin ideolojik egemenliğini ve siyasal insiyatifini halk güçlerinin lehine olacak şekilde etkileyip, sarsan ve daraltan; mevcut rejimin baskı ve zulmüne karşı emekçi kitlelerin arzu ve taleplerinin bir parçası olarak sürdürülen; Devrimci Demokratik Halk Hareketi'nin bağımsız ve özgür bir çizgide gelişip güçlenmesinin bir ifadesi olarak gündeme gelen; kitlelerin kendi meşru siyasal haklarını kendi örgütlenmeleri aracılığıyla kullanmasının bir yansıması olan mücadelelerin, direnişlerin, faaliyetlerin mesajları en geniş kesime iletilebilmeli, bunların-propagandası yapılmalı ve bu tür çabalarla dayanışılmalıdır.

Faşizmin sürdürücü ve kollayıcılarının, "anarşi ve terör dönemi tekrar geri gelir" demogojisiyle karşı çıktıkları Genel Af talebi, bugün halkımızın geniş bir kesiminin talebidir. Sınırsız ve koşulsuz bir Genel Af için sürdürülen mücadelenin yurtdışından desteklenip-güçlendirilmesi hem mümkündür, hem de zorunludur. Avrupa'daki kamuoyunun ve resmi ve siyasi kuruluşların Genel Af için tavır almasının sağlanması halinde Evren-Özal iktidarının tasarladığı Af Kanunu'nun kapsamının daha da genişlemesi imkanları doğabilecektir. Avrupa'daki partilerin, sendikaların, kiliselerin, İnsan Hakları Kuruluşlarının, parlamentoların, Konsey vb. kuruluşların bu yönde tavır alabilmesi için girişimlerde bulunulması halinde Af tasarısındaki sınırlamaların tamamı veya bir bölümü ortadan kalkabilir. Bu imkanın vakit geçirmeden değerlendirilmesi, yurtdışındaki tüm ilerici, devrimci kuruluşların önünde duran önemli bir görevdir.

Bu görev, sadece propagandayla değil, onun da ötesinde, ulaşılmak istenen hedefin elde edilmesine yarıyacak eylem türleri, çeşitleri ve faaliyetliliklerle yerine getirilmesi halinde somut kazanımlar yaratabilir. Avrupa kamuoyunun ve onun çeşitli kuruluşlarının Türkiye'deki hükümet yetkilileri, partiler ve diğer kuruluşlar üzerinde Af konusunda etkide bulunmalarının sağlanması için yapılabilecek bir çok şeyin olduğu unutulmamalıdır.

Sınırsız ve koşulsuz bir Genel Af için sürdürülecek mücadelenin diğer bir yanı da, "anarşi-terör-teröristler" safsatasının açığa çıkarılmasına yardımcı olmasıdır.

Rejim ve egemen sınıf sözcüleri, yıllardır sürdürdükleri bu demogojiyi, şimdi de , "terör suçlularına af

olamaz" propagandası ile yeniden canlandırmaya çalışmaktadırlar. Onlar böyle yapmakla, toplumu tekrar bir korku çemberine almaya, "teröristlere de af çıkarsa anarşi ve terör ortamının tekrar geleceği" şeklinde bir endişeyi yaygınlaştırmaya çalışmaktadırlar. Onlar bir yandan bunu yaparken, bir yandan da , "anarşi ve terör dönemi" olarak tanımladıkları 12 Eylül öncesi dönemin asıl suçlularından ve huzursuzluk yaratıcılarından olan MHP'li faşistleri teker teker veya topluca serbest bırakmakta, diğer yandan aynı huzursuzluğun kaynağı ve besleyicisi olan sömürü sistemini korumakta ve bu sistemin asıl sahipleri olan egemen sınıf ittifakına her türlü karışıklığın çıkmasına maddi zemin teşkil edecek sonsuz ve sınırsız bir sömürü ve baskı özgürlüğü tanımaktadırlar. "Anarşi ve Terör" diye adlandırdıkları olayın başka şekillerde de olsa tekrar yaşanmasına sebep olacak her türlü adımı bizzat kendileri atmaktadırlar.

Onlara göre, halkın çıkarlarını savunanlar, bu amaçla örgütlenip mücadele edenler, halkın yaşam hakkını savunmak için faşizm güçlerinin saldırılarına göğüs gerenler "terörist" tir! faşist terör ve saldırılara, iktidarın halk düşmanı politikalarına karşı halkın meşru direnişinin bir parçası olan eylem ve faaliyetler "teröristlik",bu faaliyetlere katılanlar da "terörist" değildir. Halkın mücadelesinin "terör-terörizm" demogojileri ile karalanıp suçlu gösterilmesine karşı çıkılmalıdır.Bu bir yanıyla da, iktidardaki faşizm güçlerinin devrimcileri ve halkı bir dönemin sorumluları ve suçluları olarak gösterme propagandalarını boşa çıkarma çabaları olacaktır.

Gerçekten de bugün, egemen güçler, 70-80 arasında Türkiye'de yaşanan olayların sorumlusu halk kitleleri ve devrimcilermiş gibi iğrenç bir karalama ve suçlama kampanyaları sürdürmektedirler. Oysa, daha önceki dönemler bir kenara 70'lerden günümüze kadar Türkiye'de yaşanan ekonomik-siyasal istikrarsızlığın, toplumsal çalkantıların olayların ve çatışmaların sorumlusu halk ve devrimci-demokratik güçler değildir. Türkiye'yi 12 Eylül öncesi ve bugünkü ortama sürükleyen oliğarşinin bütün ülkeye ve bütün topluma hükmetme ve faşist bir rejimde gerçekleştirme amacıdır, bu yöndeki politikalarıdır.

Bunca gelişmeye ve olaya eğer bir sorumlu ve suçlu aranıyorsa, bu egemen sınıflardan ve faşist güçlerden başkaları değildir ve olamaz. Egemen güçler, pişkin bir ikiyüzlülükle kendi suçlarının cezasını bir kere daha halka ve devrimci güçlere çektirmeye uğraşıyorlar.

Genel Af talebi için sürdürülecek faaliyetler, insani ve toplumsal unsurların yanısıra işte bu gerçeklerin de dile getirilmesine elverişli bir muhtevada ele alınmalıdır.

Açıktır ki, devrimcileri ve halk güçlerini kapsam dışı bırakan bir af yasası, emekçi halklarla faşizim güçleri arasında zaten varolan bir yığın çatışma-mücadele sebeplerine bir yenisini ekleyecek; başka bir deyişle toplumda yeni huzursuzlukların gündeme gelmesine yol açan faktörlere bir maddenin daha eklenmesinden başka bir sonuç getirmeyecektir, Sınırsız ve koşulsuz bir afın çıkması halinde bile halklarımızın yıllardır biriktirdiği acıların dinmeyeceği, egemen güçlerin yaptıklarının yanlarına kâr kalmayacağı açıktır.

***

Bütün bunların yanısıra 12 Eylül'ün 5. yılında yurtdışında yaşayan Türkiyeli ilerici- devrimci güçler olarak 5 yıldır uygulanan bütün baskılara rağmen cezaevlerinde, hücrede emniyette, dağda, şehirde direnip teslim olmayan devrimci kardeşlerimizi, yalnızca bir avuç soyguncunun ve sömürücünün yaşayabilmesi için her alanda açık bir saldırıya uğramış olmasına ve bütün savunma hakları elinden alınmış olmasına rağmen yaşama bağlılığını hala sürdüren, umut ve özlemlerini içinde koruyan halklarımızı; azgın bir terör, sindirme ve milli zulüm uygulamaları karşısında yok olmama mücadelesi veren, benliğini korumaya çalışan Kürt halkını yürekten selamlamalıyız, selamlıyoruz...

Bu aynı zamanda, Türk ve Kürt halklarımızın faşizmden kurtulma, özgürlük, bağımsızlık ve kendi gerçek iktidarı mücadelesinde yalnız bırakılmayacağına içilmiş bir and olsun... (* * * *)

DİPNOTLAR:

(*) Aynı görüşlere 1980 öncesi MHP'nin giderek arttırdığı oyların meşruiyetini sormak demogiji mi olur acaba...(!)

(**) Örnekler çoğaltılabilir. Ancak aralarındaki ilişkinin devletin karekterini belirlediği üç temel etmen yasama-yürütme-yargı erklerinden yargının işlevlerinin çoğunlukla salt yürütme ile özdeşleşen biçimde-yargı erki dışında kurum, kişi ve örgütlerce sürdürüldüğü, yargı-yargıç-yargılama bağımsızlık ve güvencesinin olmadığı bir devlet "polis devleti"nden başka bir şey, olamaz.

(***) Burada bir bölümünü dile getirmeye çalışacağımız bu görevleri, yurtdışındaki mevcut hali, proğramı ve görünümüyle Türkiye Solu'nun ne ölçüde yerine getirebileceği önemli bir soru işaretidir.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Solu'nin çok büyük bir kesiminin dergilerinde, pankartlarında ve faaliyetlerinde ajitatif ve tumturaklı ifadelerle savunuyor göründüğü "büyük dava ve amaçlar"la yaptıkları çalışmalar ve kurdukları ilişkiler arasında ve sergiledikleri tutumları arasındaki büyük fark, böyle bir soru işaretinin temel gerçeklerinden birisidir. Vaadettikleri "yeni bir dünya"nın tam tersi işler yapan, hitabettiği kesimlerin kendi insanlarının somut gerçekliği anlayıp kavramasına engel olan, kitleleri, ve sol güçleri ikna ve bilinçlendirme temelinde değil, entrika, yalan, santaj, tehdit ve güç kullanma temelinde safına çekmeye çalışan revizyonist, oportünist, doğmatik bir yığın akımı bünyesinde barındıran bu sol mevcut durumunu ve görünümünü bilinçli bir şekilde değiştirme çabasına girmediği sürece, iddialarında ve propagandalarında inandırıcı olamıyacağını hala kavrayamadı mı?

Bunun da ötesinde, sol gruplar arasındaki ilişkileri ısrarla gerginleştiren, bunu zaman zaman çatışma ve kavga boyutuna yükselten, ideolojik mücadele yerine zor metodlarını benimseyen mantıkların hala varlığını koruduğu günümüzde böyle bir solun haklı ve meşru olduğuna kim inanır acaba? Bu tür mantıkların hiç kimseye bir yarar sağlamadığını kanıtlayan onlarca olayı, geçmişinde acı şekilde yaşıyan bu sol değil mi?

Kendi olumsuzluklarının ve mantığının sonuçlarının faturasını bütün bir sola maletmeye, solu kamuoyunun, ilerici-demokrat güçlerin ve emekçilerin gözünde kötü ve olumsuz göstermeye hiç kimsenin hakkı yoktur ve olamaz.

(* * * *) Sözde Sosyalist ve Komünist geçinen bir çok ülkenin ve kuruluşun 12 Eylül rejimini politik ve diplomatik planda hiç yalnız bırakmadıları gerçeği gözönüne alındığında, halklarımızın yalnız bırakılmaması görevi çok daha anlamlı bir görev olmaktadır.

CUNTA'NIN HAKİMLERİ İTİRAF EDİYOR

İTİRAFTA BULUNAN BİR HAKİM YÜZBAŞI KENDİLERİNE KOMUTANLARIN BASKI YAPTIĞINI AÇIKLADI

Fatsa Devrimci Yol Mahkemesi sırasında kendilerine komutanlar tarafından baskı yapıldığını açıklayan Hakim İsparta'ya sürüldü.

Sıkıyönetim mahkemelerinde görevli hakimlere baskı yapıldığı ve davaların hukuk kurullarına aykırı şekilde devam ettirildiğine ilişkin iddialar bir kere daha kanıtlandı.

Elimize ulaşan ve Türkiye'de yayın yasağı konulan bir belgeye göre, Fatsa Devrimci Yol Davası Hakimlerinden Yüzbaşı Niyazi Yılmaz, 20 Mayıs'taki duruşmada, kendilerine, Fatsa davasının biran önce sonuçlandırılması için ve fazla araştırma yapılmaması için sıkıyönetim yetkililerinin baskı yaptıklarını itiraf etti.

Bu itiraflar üzerine, Mahkeme Heyeti Yüzbaşı Niyazi Yılmaz'ı heyetten çekilmiş saydı. Yüzbaşı bu duruma itiraz ederek, "Mahkeme heyetinden çekilmek istemediğini, suç duyurusu isteminde bulunduğunu" söyledi. Fakat Mahkeme Heyeti, Yüzbaşı Niyazi Yılmaz'ın mahkeme heyetinden çekildiğini karar altına aldı. Niyazi Yılmaz'ın daha sonra İsparta'ya sürgün edildiği öğrenildi.

Ayrıca, mahkeme heyeti, yüzbaşının itiraflarının yeraldığı duruşma tutanaklarına yayın yasağı koydu.

Sıkıyönetim mahkemelerinin komutanlarının baskısıyla hareket ettiğini kanıtlayan bu belgelerin Türkiye basınında yayınlanması yasaklandı. Bu belgeler, devrimci tutukluların ve avukatlarının Askeri Mahkemelerle ilgili iddialarını bir kez daha kanıtlamaktadır. Öte yandan Fatsa davasının soruşturmasını yapan ve iddianamesini hazırlayan Askeri Savcı Binbaşı Halit Cengiz'in aldığı rüşvetler ve Yeni Çeltek davasında yargılananları sorgudan geçiren Atasoy Fitos'un yaptığı işkenceler birer birer açığa çıkıyor. Aşağıdaki tutanaklarda sözü edilen Sıkıyönetim Adli Müşavirinin ayrıca Yeni Çeltek Devrimci Yol davasının kararlarının açıklanmasından birkaç gün önce *Amasya'ya gelmesi, Yeni Çeltek Davası kararlarının da nasıl verildiğini* göstermektedir.

Fatsa Davası sırasında Yüzbaşı Niyazi Yılmaz'ın itiraflarını içeren ve yayın yasağı konulan tutanakları aynen yayınlıyoruz.

SAHİFE: 14776

Bu sırada heyette görevli üye NİYAZİ YILMAZ 1972 mu. 32. söz istedi. 14 Mayıs 1985 günü *3. Ordu ve Sıkıyönetim müşaviri* hakim Bnb. Çetin Akkaya Mahkemenin Fatsa Devrimci Yol Davası heyetinin Amasya ilindeki çalışma odasına gelerek hakim ile bazı konuşmalar yapmışlar ve bu konuşmalar sırasında adı geçen adli müşavir ile Askeri Savcı mahkememizi etkiye alıcı ve hakimleri itham edici beyanlarda bulunmuşlardır. Şöyleki:

Mahkememizin gereksiz yere suç ihbarlarında bulunduğu bu ihbarların davayı gereksiz yere uzattığı.

Bu davanın kararının 4/4'lük olamayacağı fazla araştırmaya gerek olmadan mevcut delillerle karar verilmesi gerektiğini, kendilerinin de hakimlık yaptıklarını bu davalarda fazla incelemeye gerek olmadığını.

Balistik incelemesi yaptırılacak suç eşyalarını benim bir araca binmek suretiyle bulundukları yerlere bizzat giderek toplamamı ve benim hakim olmadığımı, şayet adli müşavir kendisi kıdemli olsa idi beni.... koşturacağını, bu davanın böyle giderse 1990 yılına karara bağlanamayacağını söylemişlerdir.

Bu konuşmaları ile mahkememizin bundan sonra vereceği ara kararlarında suç ihbarlarında bulunulmamasını, balistik inceleme yapılacak suç eşyalarının toplanmasından vazgeçilmesini ve şahsım hakkında da tehdit vari konuşma yapılarak mahkeme üyelerini etkilemeye çalışmışlardır.

Fatsa Devrimci Yol davası yazılı delillerin okunması safhasında bulunmakta olup bu arada balistik incelemeye esas suç eşyalarının büyük bir bölümü (yaklaşık 8 klasör) toplanmış, geri kalan çok az bölümünde emanete teslimi beklenmektedir. Bu kadar emanete teslim edilmeyen suç eşyaları konusunda çok sayıda tevkif müzekkereleri yazılmıştır.

Bugüne kadar yapılan suç ihbarlarının çoğunluğu öldürme olay yerlerinde bulunan boş kovan ve mermi çekirdeklerini kaybedenler hakkında yapılmıştır. Suç eşyalarının toplanması konusunda Mahkememizce yazılan çok sayıdaki müzekkereyi

Sıkıyönetim Askeri Savcılığı iki ay gibi bir zaman geçtikten sonra işleme koyarak 1402 sayılı kanunun 18/G CMUK Ek 4. maddesine aykırı davranmış ve *davamızın gereksiz yere uzamasına sebep olmuştur.*

Bir hakim araca binerek karakolları ve Cumhuriyet Savcılıklarını (çok sayıdaki) dolaşarak olay yerinden elde boş kovan, mermi çekirdeği, sanıklardan elde edilen tabanca vs.yi teslim alması ve toplaması görülmemiş bir şeydir.

Benim hakim olmadığımı,ve kıdemli olsa beni..... gibi koşturacağını *söyleyen adli müşavirin sözleri* şahsımı baskı altına almaya yöneliktir. Bir hakimin emanet memuru olmadığı gibi herhangi bir merciden veya şahıstan emir almayacağı her türlü izahtan varestedir. Sıkıyönetim Komutanı adına hareket ettiğini ima eden adli müşavirin bu şekilde konuşması hukuk ilkeleri ile bağdaşmaz.

Mahkememiz karar aşamasına yaklaşmış olmasına rağmen balistik inceleme yapılabilmesi için suç eşyalarının toplanması hususunda altı yıldır yazışmalar

SAHİFE: 14777

henüz bir sonuca ulaşmamış, ne kadar zamanda da ulaşacağı belli değildir. Sıkıyönetim Askeri Savcılığı bir kişiyi görevlendirip ve bu suç eşyalarını toplayabileceği halde nedense böyle bir girişimde bulunmamış hatta suçunu örtbas edercesine mahkememizi itham etmiştir.

Davayı uzatmakla itham edilen Fatsa davası hakimlerinin gece-gündüz cumartesi-pazar demeden (şahsım olarak yıllık iznimi dahi kullanmadan) çalıştığımızı herkes bilmektedir.

Bir hakimden doğru veya yanlış bir karar vermesini beklemek doğru değildir. Hakim doğru olduğuna inandığı kararı verir benim içinde araştırmasını gerekli gördüğü hususları araştırır. Buna da hiç kimse engel olamaz. Fatsa davasında da her türlü delil toplanıp doğru olan karar verilecektir. Yani doğru veya yanlış olabilir düşüncesi ile karar verilmiyecektir. Karar olsun da yanlış olsun *düşüncesi hukuk ve adalet anlayışının ürünü olamaz. Fatsa Devrimci* Yol Davası'nda 202'si tutuklu 791 sanık mevcut olup 300'e yakın idam talebi vardır.

Bir hakim kanunlar ve vicdanı ile karar verir. Bu davalarda dörtdörtlük karar verilemez-bu nedenle ince eleyip sık dokumayın-başka araştırma yapmayın- suç ihbarlarında bulunmamamamız, soruşturma heyetlerinin tesbit ettiği ifadeler ile yetinmemiz, şöyle veya böyle bir karar vermemizin empoze edilmeye çalışılması mahkememizin yönlendirilmeye çalışılmasından başka bir şey olamaz.

Ayrıca suçlarını ikrar ettiklerini söyleyen bazı sanıkların duruşma salonunda can güvenliklerini sağlanmasını istemeleri üzerine mahkememizin bilgisi ve istemi ile bu sanıkların duruşmada *emniyetli olarak* savunmaları için yaptırılan tel örgülü bölümü nedeni ile yukarıda bahsedilen kişiler "burası İtalya'daki Kızıl Tugaylar mahkemesi kafesi mi burada yaptığınız" şeklinde beyanda bulunmuşlar. Askeri Savcı ve Hakim Binbaşı Çetin Akkaya mahkememizin balistik incelemeden vazgeçmesini empoze etmeye çalışmış................. *Bozkır'a Fatsa davasında duruşmalara* çıkmasını söylemiş, sıkıyönetim sivil hakimi Tahir Ergün'e duruşma hakimliği önermiş, hakimlerin iade edilip edilmemeleri konusunu baskı vasıtası olarak kullanmaya çalışmıştır.

Bu davranışları ve sözleri nedeniyle adı geçen kişilerin mahkememizi etki altına alıcı ve küçük düşürücü beyanlarda bulunmuşlardır. Yetkileri olmadığı halde mahkememiz üzerinde tasarrufta bulunmaya kalkışmışlardır. İlgililer hakkında suç duyurusunda bulunulmasını talep ediyorum.

Askeri Savcı söz istedi: 14.5.1985 tarihinde 3. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı adli mişaviri ile Sıkıyönetim Askeri Savcısının Amasya'ya gelmeleri nedeniyle mahkeme heyetini de ziyaret etmişler, sohbet sırasında dava üzerinde konuşulmuş, davanın bulunduğu aşama bitip bitmeme durumu ve davanın uzayacağı kanaatinde olduklarını söylemişlerdir. Duruşma Hakimi Aydoğan Yahşieli tarafından gereken cevap verilmiştir. Bizlerin burada hakikatı bulmak için çaba sarfettiğimizi bitim

SAHİFE: 14778

tarihinin belli olmayacağını balistik incelemesinin yapılmasının gerekli olduğunu söylemişlerdir. Yine konuşma ve sohbet sırasında mahkememizde görevli üye hakim Yüzbaşı Niyazi Yılmaz'ın şahsı ile ilgili söz sarfedilmiştir. Biz iddia makamı olarak adı geçenlerin ihbar edilme görüşüne katılmıyoruz.

Oturuma 5 dakika ara verildi. Açık duruşmaya devam olundu.

Dosya incelendi.

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ:

a) Heyetimizde görevli Hakim Yüzbaşı Niyazi Yılmaz 1972 mu. 32 tarafından ileri sürülen nedenler kendisinin davadan zımni çekilmesi niteliğini taşımakla heyet oluşmadığından 353 sayılı yasanın 43/3 maddesi uyarınca istinkaf konusunda Askeri Yargıtayca bir karar verilmek üzere dava dosyasının bu kısmının Askeri Yargıtay'a gönderilmesi için Kıdemli Hakimliğe teskere yazılmasına.

b) Üye Hakim Yüzbaşı Niyazi Yılmaz 1972 mu.32 tarafından ileri sürülen hususlarda yayın yasağı konulmasına,

c) Dosyanın vurudu ihtimaline binayen duruşmanın 28.5.1985 salı günü saat 8.30'a tehirine, tutuklu sanıkların celbi için teskere yazılmasına

Bu belirtişi istinkaf olarak -çekilme olarak- nitelendirmeyen ve ihbar niteliği taşıdığını belirten üye Niyazi Yılmaz'ın muhalif oyuna bahsi geçen belirtişler Üye Hakim Sabri Eyüp Yağcı 19731'in göz ameliyatı neticesi raporlu olduğu sırada cereyan olmakla beraber heyetin istinkaf yolundaki görüşe katıldığını belirten oyu itibariyle (a) oy çokluğuyla *(b ve c) bentlerine* de oy birliği ile karar verildi. 20.5.1985

FATSA'DAN MEKTUP VE SELAM VAR

"YÜREĞİ ÖZGÜRLÜKTEN, BAĞIMSIZLIKTAN, MÜCADELEDEN YANA OLAN TÜM DOSTLARA SELAM"

Değerli Dost,

Buradaki olumsuz gelişmeler basına yansıdı. Herhalde bunları siz de öğrenmişsinizdir. Değerli dost, Fikri Sönmez 4 Mayıs 1985 tarihinde aramızdan ayrıldı. 3 Mayıs tarihinde geçirdiği kalp krizi sonucunda revire kaldırıldı. Ağır bir kriz geçirmesine rağmen hastahaneye gönderilmedi. Hatta revirde yazılan ilaçları bile ancak 4 Mayıs günü getirildi. Cumartesi günü saat 18'de ikinci kriz geldi. Hastahaneye saat 22.30 sıralarında götürüldü. Saat 23.55'te de son nefesini verdi.

Yıllardır hasta olmasına rağmen tedavi ettirilmediği gibi son ana kadar hastahaneye de gönderilmemiştir. Askeri makamlar ve Cezaevi idaresi Fikri Sönmez'i ölüme terk etmiştir. Faşist Türkeş'e gösderilen *ihtimamın binde biri Fikri Sönmez'e* gösterilmemiştir.

Savcı, ölümünden sonra son anlarında Başkan'ın yanında bulunan arkadaşlarının ifadelerini aldı. Göstermelik bir ifade alıştan bir şey çıkmayacak. Fikri Sönmez'in ölümünde ağır bir ihmal olmasına rağmen bunun soruşturulması da geleceğe kalacak.

Başkan'ın cenazesinin kaldırılışı sırasında da çeşitli oyunlar oynandı. Cenazeye katılım engellendi. Cenaze namazı kıldırılmamak istendi.

Yusuf Atasoy'un ve yanındakiler, çevresi ve üstü telle, demirle örülmüş bir kafeste kalıyor. Pişmanlık yasası çıkışıyla birlikte bunların sayıları ve söylediği yalanlar artmış durumda. [redacted], [redacted] gibi kişiler de pişmanlık yasasından yararlanmak isteyenler arasında. Ne yalanlar söyleyecekleri henüz bilinmiyor, bir kısım sanıkların. Yazılı delillerin okunmasından sonra arkadaşlar yanıt verecek. *Tüm olumsuzluklara rağmen bizler iyiyiz. Yüreği* özgürlükten, bağımsızlıktan, mücadeleden yana olan tüm dostlara selam ve sevgilerimizi iletiriz.

BİR ÖLÜMÜN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ VE FATSA GERÇEĞİ

Fatsa Belediye Başkanı 4 Mayıs 1985 günü tutuklu bulunduğu Amasya Askeri Cezaevi'nde öldürüldü. Fikri Sönmez 1979'da yapılan kısmi seçimlerde belediye başkanlığına adaylığını koymuş, oyların %65'ini alarak Belediye Başkanı seçilmişti. Devrimci düşünceleri 1960'larda benimsemişti. 12 Mart 1971'de Askeri Faşist Cunta tarafından tutuklanmış ve düşüncelerinden ötürü yargılanmıştı. 1974'de çıkartılan siyasi aftan yararlanarak cezaevinden çıkmış, asıl mesleği olan terziliğe başlamıştı.

Her devrimcinin ölümünden öğreneceğimiz çok şeyler var kuşkusuz. Ancak Fikri Sönmez'in ölümünden öğreneceğimiz daha çok şey var. Faşist Cuntanın ve devamcılarının pusularda, işkencelerde, darağaçlarında katlettiği yüzlerce devrimcinin adı nasıl devrimci mücadelenin birer kilometre taşlarıysa, onun adı da Fatsa ile birlikte görkemli bir kilometre taşıdır.

Bu kilometreye nasıl geldiğimize ve bu noktanın bugün ne ifade ettiğine kısa da olsa bakmak gerekiyor.

Fatsa Anti-Faşist potansiyelin yüksek olduğu ama sorunları da oldukça karmaşık, Belediyesi yerli eşrafın yemlendiği, tüm olanakların birkaç zengi tüccar tarafından kullanıldığı ilçelerden biriydi. Arsa spekülasyonları, kaçak yapı inşaatları, kumar, kaçakçılık,yöredeki vurguncu takımının fındık üreticilerine uyguladığı soygun, şehrin Yol- Su- Kanalizasyon ve benzeri bir yığın sorunları vardır.

Fikri Sönmez Belediye seçimleri için daha adaylığını açıklar açıklamaz egemen sınıfların ve uşaklarının karşı saldırıları da başlamıştı. Adaylığının gerçekleştiği ikinci günü 3 yerden kurulan pusulardan yaylım ateşine tutulmuş, iki yara alarak tesadüfen ölümden kurtulmuştu. Bu olaydan bir hafta sonra otomobili kurşunlanmış aracın şoförü yaralanmıştı. Bunu izleyen günlerde bir kahvede konuşma yaparken kahveye giren 3 kişi kahvedeki halka kurşun yağdırmış bir kişi ölmüş birkaç kişi de yaralanmıştı. (Bu maskeliler daha sonra nokta operasyonunda Vali Reşat Akkaya tarafından güvenlik kuvvetlerine yardım etmek üzere görevlendirileceklerdi.) Seçime 2 gün kala seçimi ertelemeye yönelik bir provakasyon ortaya çıkartılmış, biri milletvekili 5 kişi patlamaya hazır saatli bomba dinamitler ve silahlarla yakalanmışlardı. Kendisine yönelen saldırıların kendi devrimci kişiliğinden kaynaklandığını aynı zamanda devrimci düşüncelere saldırılar olduğunu bilen Fikri Sönmez bu durumu şöyle değerlendiriyordu: "Seçimlerde biz devrimcilerin önüne çıkartılan engeller bize bir gerçeği çok iyi kavratmıştı: Seçim hürriyeti, demokrasi hikayeleri ancak hakim sınıfların kendi aralarında yapıldığı zaman vardır. Ama seçimlerde devrimciler üstünlük kazanacağı zaman Demokrasi, Seçim, Seçme ve Seçilme hakkı söz konusu olamazdı." Tüm bu saldırı ve engellemelere rağmen Fikri Sönmez Belediye Başkanı seçildi.

Seçim çalışmaları yürütülürken sorunlar halkla birlikte ele alınıyor ve nasıl çözümleneceği de yine halkla birlikte kararlaştırılıyordu. Seçim kampanyası çalışmaları sırasında Fatsa'nın sorunları birkaç politikacının ya da eşrafın üzerinde laf ettiği sorunlar olmaktan çıkmış tüm Fatsa halkının üzerinde tartıştığı, çözümler önerdiği sorunlar haline gelmişti. Devrimcilerin önderliğinde yürütülen bu çalışma ve kampanyalar halkın kendi sorunlarına sarılması dışında bir şeyi daha ortaya koyuyordu. Egemen sınıfların yıllardan beri uyguladığı halkı siyasete katmamak, siyasi hayatın hep temsili işletilmesi, halka rağmen halkı yönetme anlayışlarının dışında yeni bir yaklaşım ortaya çıkıyordu.Bu çalışmalardaki kitlelere bakış, sorunları ele alış yöntemi ve halkla ilişkiler egemen sınıf temsilcilerini rahatsız etmeye başlamıştı. Yapılanlar aynı zamanda Devrimci Yol hareketinin demokrasi-katılım anlayışlarının Fatsa somutunda hayata geçirilmeye başlamasıydı. Fatsa'nın geleceği daha seçim çalışmalarındaki çabayla iyice belirmeye başlamıştı. Fatsa halkı doğrudan katılımla kendini yönetecek, sorunları çözecek, yeni Fatsaların yaratılmasına yardımcı olacaktı. Yerel yönetimin sınırlı olanakları içinde her türlü zorluğa rağmen halkın yaratıcı gücünü hareketegeçirmenin nasıl yapıcı ve olumlu sonuçlara ulaşacağı kısa süren uygulamalarla kendini gösterecekti. Toplumsal hareketlilik, katılım ve dayanışma ve bunların ortaya çıkardığı olumlu ilişkiler aynı zamanda Halk Demokrasisinin ilk tomurcukları olarak Fatsa özgülünde gelişecek ve halklarımızın geleceğine ışık tutacaktı.

Seçimlerden önce bu anlayışla yürütülen çalışmalar, oluşturulan komiteler seçim sonrasında daha da pekiştirilip, geliştirilerek devam ettirildi. Bu komiteler aracılığıyla Belediye yönetimi demokratik bir işleyişe kavuşturuldu. Çözüm bekleyen sorunlar komitelerin halkla tartışarak belirlediği biçim ve muhtevada çözülmeye başlandı. Bu demokratik işleyiş giderek Fatsa ölçüsünde yaygınlaşmağa, toplumsal yapıda demokratikleşmeye yol açtı. İşte böylece Fatsa'da egemen sınıfları rahatsız eden gelişme yeni boyutlar kazandı.

Birçok sol grubun "Belediye Sosyalizmi" diye küçümseyip dudak büktüğü Fatsa deneyi aslında demokrasi, kitle ilişkileri, yerel yönetimlere bakış v.b. konularında onlardan farklılığın da bir ifadesiydi. Emekçi halkların kendini yönetmeyi öğrenmesinde ve kendindeki engin yaratıcı gücün bilincine varmasında önemli bir adım olan Fatsa deneyi aynı zamanda halkın katılımındaki yapıcılığı da ortaya koyan bir nitelikteydi. Bekediye Sosyalizmi değil, halkın kendini yönetme ve yaratma yeteneğini denediği bir doğrudan demokrasi örneğiydi.

Halka rağmen şehrin ve yöredeki halkın sorunlarını çözen bir işleyiş yerine bu sorunların ele alınışından çözülmesine kadar tüm evrelerde halkın doğrudan katılımı sağlanarak neyin neden çözülemediğini de açıkça ortaya koyan bir işleyiş söz konusuydu. Bu işleyişte Fatsa halkı kendi dostlarıyla düşmanlarını da yakından görme ve tanıma olanağı elde ediyordu. Bu pratik biçimlenme süreci yöre halkının devrimcilerle ve birbirleriyle dayanışmasını güçlendirirken egemen sınıfların halk düşmanı politikalarının önemli nedenlerinden biri de kendilerinin gerçek yüzünün Fatsa'da daha erken ve açık bir şekilde görülmeye başlamasıdır.

Şehrin bir takım altyapı hizmetleri, Yol-Su-Kanalizasyon; kaçak inşaatların önlenmesi v.b. sorunlar halkın ve bir çok bölgeden yüzlerce devrimcinin dayanışmasıyla kısa sürede çözüldü. Fındık üreticilerinin ürünlerini fındık tüccarlarına ucuza kaptırmaları devrimcilerin ve üreticilerin kendi gayretleriyle önlendi.

1980 yılı Nisan'ında yapılan halk şenlikleri, Fatsa çocuk korosundaki 5 yaşındaki çocuklardan, Fatsa'da halkın yönetime nasıl katıldığını, nasıl kısa sürede bunca şeyin başarılabildiğini bir kahve sohbetinde ülkenin ilerici, demokrat bir kısım aydınlarına coşkuyla anlatan 70 yaşındaki ihtiyarlara kadar herşey egemenlerin Fatsa'dan korkmada ne kadar haklı olduklarını gösterecek nitelikteydi .Tüm yapılanlar bir yerel yönetimin sınırlı olanakları içinde, doğru bir önderlikle yapılıyordu. Haksız olan hiç bir şey yoktu. Bugüne kadar halka dayatılan seçenekler dışında, halkın çok sınırlı olanaklarda bile kendini dayatılan biçimlerden daha iyi yönetebildiği sadece bir takım hizmetlerin yerine getirilmesinde değil, sosyal-kültürel yönden de muhtevasına uygun biçimde kendini yeniden üretebilmesinde ifadesini buluyordu. Şenliklerdeki coşku, katılım, yaratıcılık bir çok ilerici demokrat aydının hayranlığını kazanmıştı. Bu aydınlar -bazen yazılarına gözyaşlarını da katarak- Fatsa'yı ve orada boy atmaya çalışan sosyalist ilişkileri gazetelerdeki köşelerinde günlerce anlattılar.

1980 Türkiye'sinin Fatsa'sında sosyalizmin kurulamayacağını herkes biliyordu, ama bilinmeyen bir şey vardı; demokratik devrimin ülkeye akşamdan sabaha gelmeyeceği, sosyalist ilişkilerin akşamdan sabaha kurulamayacağı ve sosyalizmin inşasının salt bir iktidar sorunu olmadığı. Her alanda burjuvaziye yeni devrimci alternatifler yaratmak, halk iktidarının halkın kendi güçlü kollarıyla kurulacağını göstermek gerekiyordu. Bunlar Fatsa'da belli ölçülerde gerçekleştiriliyordu. Gerek Fatsa şenliklerinde gerek bir çok vesilelerde bunları yakından gözleyip günlerce Fatsa'yı anlatan yukarda sözünü ettiğimiz aydınlardan birkaçı 12 Eylül'ün siyasi ve sosyal ortamını fırsat bilerek Amerika'yı yeniden keşfedercesine Türkiye halklarına demokrasi, çoğulculuk, katılım dersleri vermeyi sürdürüyor olsalarda Fatsa pratiği halkın kendi demokrasisini kurma konusunda önemli deneylerle doludur. Bu deneylerden öğreneceklerimiz önümüzdeki mücadelenin önemli temel taşları olacak.

FATSA KORKUSU VE TERÖR YAYGARASI

Fikri Sönmez'e yönelen silahlı saldırılarla başlayan, Fatsa belediyesine uygulanan ambargoyla ve 10 Temmuz 1980 Nokta operasyonuyla devam eden Fatsa saldırısı 12 Eylül'le birlikte yeni biçimler alarak bugün de sürüyor. 12 Eylül öncesinde devrimciler Fatsa'da egemen sınıfların her türlü saldırı ve provakasyonlarını boşa çıkartarak mücadeleyi sürdürdüler. MHP'li sivil faşistler, Polis, MİT ve benzerleri Fatsa'ya istediği terörü yerleştiremedi. O günün faşist teröründen en az etkilenen yerlerden birisi Fatsa'ydı. Her gün sokaklarda devrimciler, ilericiler, aydınlar kuşunlanırken, Çorum'da halk faşist saldırı ve katliamlardan korunmak için barikatlar kurarken aynı günlerde dönemin Başbakanı Demirel bir basın toplantısında egemen sınıfların Fatsa'dan duyduğu rahatsızlığı açıkça dile getirerek, "Siz Çorum'u bırakın Fatsa'ya bakın" diyordu. Bu aynı zamanda en etkili ağızdan Fatsa'ya saldırı emrinin verilmesiydi. İktidar partileri ilçe başkanlarının, ilçe kaymakamının ve birçok basın organının açıklamalarına, Fatsa'da huzurlarının yerinde olduğunu, operasyon v.b. şeylere gerek olmadığını belirtmelerine rağmen 10 Temmuz 1980'de Nokta operasyonu ile devletin tüm resmi güçleri Fatsa'ya karşı saldırıya geçti. Tanklarlarla işgal edilen bu küçük kasabada devlet terörü o tarihten bu yana onlarca can aldı. Yüzlercesini işkenceden geçirdi, cezaevlerine doldurdu. Bu operasyonlarda gözaltına alınan Fikri Sönmez ağır işkencelerden geçirildi. 12 Eylül 1980'de yönetime el koyan Faşist Generaller tüm Fatsa'yı düşman ilan ederek binlerce Fatsalıya akıl almaz işkenceler yaptılar. Evren diktatörlüğü döneminde yetkililer nerede kendilerine karşı ciddi bir muhalefet gördülerse, nerede halktan yana bir gelişme çıktıysa onu hemen "Fatsa zihniyeti" olarak ifade etmeye çalıştılar. Evren Ocak 1981'de Konya'da yaptığı konuşmada "Biz yönetimi ele almada biraz daha gecikseydik devleti Fatsa'dakiler ele geçirecekti. Belki bu konuşmayı bizim yerimize onlar yapacaktı." demişti. Yine Evren tüm temel hak ve özgürlükleri kökünden yok eden ve faşizmin kurumlaşmasını hedef alan Anayasa' sını halka benimsetmek için 1982'de Aydın'da yaptığı konuşmada, "Bu Anayasa'nın aleyhinde çalışanlar, bu anayasanın kabul edilmesini istemeyenler Fatsa'dakilerdir. Fatsa zihniyeti taşıyanlardır" diyordu. Gerici basın, özellikle Tercüman gazetesi köşe yazarları "Terör Üssü Fatsa" v.b. düzmece yazı serileriyle yoğun bir ideolojik saldırıya geçmişti. Hedeflenen, devrimcileri terörist, halkı kandırılmış göstermekti. Bunu ne kadar başardılar?

Şurası açık ki emekçi halk güçleri 12 Eylül sonrasının yıkımını çok boyutlu yaşadılar. Faşist devlet terörü ile bunun bir parçası olan tutuklama ve yargılamalarla ve devrimcileri halktan soyutlama politikalarıyla büyük bir yalnızlığın ve çözümsüzlüğün içine itildiler. Ancak tüm bunlarla umduklarını bulamamış olacaklar ki, tutuklulara en iğrenç işkence yöntemleri uygulayarak kendi geçmişlerini, dolayısıyla emekçi halkların geleceğini devrimcilere karalamak için yeni yöntemler geliştirdiler. Artık gündemde olan emekçi halk güçlerinin geçmiş mücadeleleri ve onların yargılanması değil, halkların geleceği ve yarınki mücadelenin nasıl köreltilip boğulacağıdır. Geçtiğimiz aylarda çıkartılan pişmanlık yasası bu politikanın sadece bir parçasıdır. İtiraf ve ihaneti tutuklu insanlara işkenceyle benimseterek halk nezdinde devrimcilerin geçmişte ne kadar yanlış yaptıklarını kendi ağızlarıyla itiraf ettikleri yaygarası sadece halkların geleceğinden duyulan korkunun ifadesidir. Bu korku ve ona dayalı uygulamaları gösteriyorki her şeye rağmen onlar umduğunu bütünüyle elde edemedirler.

Fikri Sönmez'in öldürülmesi bu anlamda ne sıradan bir işkence ne de üstü küllenecek sıradan bir ölümdür. 5 yıldır her türlü işkence ve baskıya direnen bir bedenin devrimci onurunu ve geleceği kurtarmak için 5 yıldır zulme ve acıya haykırışıdır. İhanete ve teslimiyete kafa tutmasıdır. Mahkemesindeki sorgusunda "Ne yaptımsa halkım ile beraber yaptım" demişti. Ona göre Fatsa halktı, ona kara çalmak olmazdı. Bunun için öldürüldü. Fatsa adı onun adıyla beraber devrimci mücadelenin görkemli bir kilometre taşı olarak emekçi halkın yolunu aydınlatıyor, yeni Fatsa'lara ışık tutuyor.

ÖDEMELER İÇİN:

B. Çakarcı
Hamburger Postscheck Konto
Konto Nr.: 574514-204
BLZ.: 20010020

V.i.S.d.P.: Gökhan Yalça
Schaferstr. 20
2000 Hamburg 6

DEVRİMCİ İŞÇİ'NİN KİMLİĞİ VE PERSPEKTİFLERİ ÜZERİNE

Devrimci İşçi Hareketi'nin yerine getirmesi zorunlu olan görevlerini kavrayabilmek için Devrimci İşçi'nin ideolojik-politik kimliği ve perspektifleri hakkında bazı belirlemeler yapmakta ve bilinen bazı şeyleri tekrar da olsa vurgulamakta zorunluluk ortaya çıkmıştır. Böylesi bir zorunluluğu yaratan en önemli faktör, kimliğimiz, perspektiflerimiz ve politikalarımız hakkında yaratılmış bulunan kuşku ve belirsizlik ortamının hala varlığını sürdürüyor olmasıdır. Öyleki, bu kuşku ve belirsizlik ortamı, zaman zaman Devrimci İşçi'nin yok sayılmasına, Devrimci İşçi Hareketi'ne bitmiş ve dağılmış gözüyle bakılmasına sebep olmaktadır. Mevcut durum, böylesi tutum sahiplerine neredeyse prim vermektedir.

Bizler, bu belirsizlik ortamının giderilmesine katkıda bulunmak amacıyla, Devrimci İşçi'nin oluşumundan bu yana sahip olduğu kimlik ve perspektifler ile savunduğu politiklar hakkında bu yazımızda genel bazı balirlemeler yapmaya çalışacağız. Bu belirlemeler dün olduğu gibi bugün de Devrimci İşçi'nin faaliyetlerine yön veren anlayışları ve doğruları içermektedir.

Bu, bir yönüyle de Devrimci İşçi'nin yeniden tanımlanması anlamına gelmektedir. Kendimizi yeniden tanımlama olayının bugün için bir zorunluluk ve ihtiyaç haline gelmesinin nedeni, geçmişte yapılmış olan tanımların yanlışlığı veya geçersizliği değildir. Aksine Devrimci İşçi ile ilgili olarak bizzat Devrimci İşçi'nin kendisi tarafından bugüne kadar yapılmış olan belirlemeler ve tanımlamalar genel hatlarıyla doğrudur ve geçerlidir. Bunun yanısıra bizler için üzerinde yükselinecek bir zemin oluşturmaktadır.

Ne varki, son zamanlarda çeşitli etmenlerin bir sonucu olarak ideolojik kimligimiz, perspektiflerimiz ve politikalarımız hakkında bir bulanıklık, bir belirsiz lik yaratılmıştır. (Sözünü ettiğimiz tabloyu yaratan etmenlerin neler olduğuna ilişkin ve bu etmenlerin gündeme getirdiği yeni sorunlarla ilgili olarak, dergimizin bundan sonraki sayılarında çeşitli değerlendirmeler yer alacaktır.)

Yukarda belirttiğimiz bulanıklık görmezlikten gelinerek ve bu arada ortaya çıkan perspektif kayması gözardı edilerek bugünkü duruma, çeşitli sorunlara ve görevlerimize yaklaşmak ve neler yapmamız gerektiğini saptamaya çalışmak doğru olmayacaktır.

Bir yandan, bulanıklaştırılıp kaybettirilmeye çalışılan perspektif ve anlayışlarımızı yeniden belirlerken, bir yandan da Devrimci İŞçi'nin güncel görevleri ve yurtdışı sorunları ile ilgili çözümleme ve önermelerde bulunmak ve bunları pratikte hayata geçirmek için çalışmak zorunlu bir görev olmuştur. Devrimci İşçi kimliği ile ilgili yaratılan soru işaretlerini görmezlikten gelerek salt yurtdışındaki güncel sorunlarla uğraşmak ne kadar eksikse, Devrimci İşçi ile ilgili dört-dörtlük ya da mükemmel *bir tanım* yapılmadığı için, ya da bu konuda belirsizlik olduğu gerekşesiyle güncel sorunlarla ilgilenmemek, Avrupa zemininin gerektirdiği görevleri yerine getirmemek o ölçüde eksik ve yanlıştır.

Böylesi tutumlar,, sonuçta, yurtdışında yapmamız gereken demokratik, kültürel, siyasi, ekonomik görevleri ve faaliyetleri askıya almayı ve beklemeyi getirir ki, hiç kimsenin böyle bir hakkı olmamalıdır.

Devrimci İşçi ile ilgili, yaşadığımız sürecin özellikleri ve sorunları bağlamında bazı genel belirlemelere ve tanımlamalara geçmeden önce bir konuyu daha açmakta yarar vardır. Bu, siyasal kümeleşme ve gruplaşmaların kimliklerinin nasıl ve neye göre saptanacağı ve belirleneceği ile ilgili olarak yöntemin ne olması gerektiğine ilişkindir. Başka bir deyişle, siyasal kümelerin, grupların, hareketlerin veya bunların başka alanlardaki ilişkilerinin veya uzantılarının kimliğini esasta tayin eden ve bunları temelde karakterize eden şeyler nasıl ve neye göre belirlenecektir?

Siyasal grupların veya hareketlerin kimlikleri ilk elde ve esas olarak, bunların savundukları, sahip oldukları ve pratikte, hayatın içinde uygulamaya ve gereklerini yerine getirmeye çalıştıkları dünya görüşlerine, kısacası ideolojilerine göre belirlenir. Bu, siyasi iktidar mücadelesini doğrudan sürdürüp örgütleyen Parti-Cephe gibi örgütlenmeler için olduğu kadar, bunların yönlendirdiği toplumsal, kitlesel, kültürel ve diğer alanlardaki kurum ve kuruluşlar için de geçerlidir. Başka bir deyişle, ekonomik-demokratik, kültürel vb. alanlardaki faaliyetlere denk düşen örgütlenmeler veya gruplaşmalar da ilk önce ve esas olarak tabi oldukları dünya görüşüne, benimseyip yaygınlaşması için uğraştıkları ideolojiye göre kimliklerini alırlar ve şekillenirler. Bunları karakterize eden, bunların asıl kimliğini tayin eden, kucakladıkları, kapsadıkları kesimlerin sınıf, zümre, kesim, tabaka oluşları değil, hitab ettikleri alanlara ve güçlere önerdikleri dünyayı yorumlayış tarzının, yaşayış ve davranış biçiminin muhtevasıdır. İşte bu muhteva genel farklı ideolojilere, farklı dünya görüşlerine denk düşer. Bu nedenle çeşitli örgütlenmelerin, gruplaşmaların kurumlaşmaların ve ilişkilerin kimliği saptanırken bunların ilk önce hangi dünya görüşüne bağlı olduğuna, bunların faaliyetlerinin hangi ideolojiden esinlendiğine ve bunların seslendikleri ve kucakladıkları güçlere nasıl bir dünya, nasıl bir toplumsal ilişkiler sistemi ve nasıl bir yaşayış önerdiklerine bakılır. Böylesi organizasyonların, yani politik mücadeleyi doğrudan sürdürüp örgütlemeyen kuruluşların ve ilişkilerin örgütlemeye çalıştığı veya seslendiği sınıf, tabaka ve zümrelerin, ya da güçlerin çeşitli ve değişik sorunları vardır. Bu sorunların bir bölümünün doğrudan iktidar ve sistem değişikliğine gerek kalmadan da çözülmesi mümkündür. Böylesi sorunların çözümü için bulunan çeşitli formülleri veya bu sorunlara bulunan çözüm yollarını alt-alta yazıp toplayarak bu tür organizasyonların kimliği tesbit edilemez. Nasılki, Türkiye'deki MİSK'in (Milliyetçi İşçi Sendikalar Konfederasyonu'nun) ne tür bir kimliğe sahip olduğunu saptarken, ilk önce O'nun işçilerin ücret artışı ve diğer ekonomik *ve sosyal hakları için önerdiği* ve gerçekleştirdiği çözüm yollarına ve işçilerin bir bölümünü çatısı altında toplamış olmasına değil, O'nun işçilere benimsetmeye çalıştığı, *pro*pagandasını yaptığı, faaliyetlerini ve politikalarını tabi kıldığı dünya görüşüne bakılıyorsa; ve bu nedenle ona faşist bir sendika deniliyorsa; ve yine nasıl ki, yurtdışında faaliyet gösteren herhangi bir organizasyonun, mesela FİDEF'in kimliğini saptarken O'nun yurtdışında askerlik çağına gelmiş gençlerin askerlik sorununu bedelin düşürülmesi şeklinde bir formülle çözme önerisinde bulunmasına, işçilerin ekonomik ve yasal hakları ile ilgilenmesine bakılmıyorsa, aksine FİDEF'i karakterize edenin, O'nun yukarda belirttiğimiz çalışmaları aracılığıyla hitabettiği güçlere ve kesimlere benimsetmek istediği dünya görüşü olduğu biliniyorsa ve bu nedenle O'na revizyonist-reformist bir kuruluş deniyorsa ve bu ifade işçi sınıfının devrimci dünya görüşünden köklü bir sapmaya denk düştüğü için FİDEF'e bilinen kimliği ile sesleniliyorsa, Devrimci İşçi'nin kimliğini saptarken de ilk önce O'nun hangi ideolojiyi savunduğuna bakılır, bakılmalıdır.

Savunulan ve benimsenen dünya görüşleri ve yaşam tarzları ile bunların toplumsallaşması, kitleselleşmesi için gerekli olan çalışmalar ve bu çalışmalar sırasında karşılaşılan çeşitli güncel sorunların çözümü için önerilenler ve yapılanlar birbirine eşitlendiği zaman, herşey birbirine karışmaktadır. Özellikle ikincisinden hareketle bir kimlik belirlemeye çalışıldığında bunların ideoloji yerine konuldukları, yani insanları ve kuruluşları bir arada tutacak temel öğeler olarak görüldükleri anlaşılmaktadır. Bu şekilde düşünenlerin sık sık kimlik değiştirme zorunda olmaları yadırganmamalıdır. Çinkü, mantiki olarak, çeşitli kesimlerin güncel sorunlarına bulunan çözüm önerileri ve talepleri, koşullardaki değişmelere göre değişmek zorundadır. Örneğin, yurtdışındaki asker çağındaki gençler için bu süreçte öne sürülen *bedelin indirilmesi talebi*, yarın *T.C'*-nin bu konudaki tutumunu değiştirmesi ile birlikte doğal olarak değişecek, ya da ortadan kalkacaktır. O zaman, o değişikliğe uygun yeni bir talep gündeme gelecektir. İlk talep etrafındaki bir araya gelişi sağlayan öğeyi ideoloji yerine koymak ve yurtdışında bu talebi örgütleyen kuruluşları buradan hareketle kimliklendirmek nasıl mümkün olacaktır? Ya da, Almanya'da geçen dönemde, egemen sınıfların ve hükümetin, korkutarak, tehdit ederek ve teşvik primi ödeyerek işçileri zorla geri gönderme faaliyetlerine karşı, bu uygulamayı boşa çıkarmak için öne sürülen talepler ve çözümler, ideoloji yerine, yani insanları ve özellikle kuruluşları temelde ve kalıcı bir şekilde birleştirici öğeler yerine konulabilir mi? Alman egemen sınıflarının ve hükümetin bu politikasını değiştirmesi halinde -ki böyle oldu- kimlik belirleyecisi olarak ve dolayısıyla kuruluşları ve insanları bir arada tutacak temel öğeler olarak düşünülen talepler ve çözüm önerileri de boşluğa düşmektedir.

Karıştirılmaması gereken diğer bir nokta ise örgüt çeşitleri, türleri ve biçimleri *ile örgüt ya da grupların* ideolojik-siyasal kimlikleridir. Herhangi bir örgütün türü, çeşidi, ya da biçimi, O'nun kimliği yerine konulamaz. *Örneğin herhangi bir sendi*kanın kimliğini belirlerken, O'nun sendika oluşundan, yani bir örgüt türü oluşundan hareket edilmez, edilmemelidir. Parti, Sendika, Gençlik Birlikleri, Kültür Evleri gibi örgüt türleri veya bunların kucaklayıp örgütlediği kesimlerin özelliklerinden hareketle bu örgütlerin kimliğini anlamak ve saptamak mümkün değildir.

Her ideoloji, her fikir akımı, kendisine en geniş kesimi kazanmak ister. Bu amaçla toplum hayatını ilgilendiren her konuda faaliyetlilikler içine girer ve bu sırada hitabettiği güçlerin düşünce ve davranışlarını değiştirmeye, yönlendirmeye çalışır. İdeolojiler işte böyle bir süreçte toplumsal karakter kazanırlar. İdeolojilerin ve o ideolojiye göre faaliyet sürdüren örgütlendirmelerin toplumsal bileşimleri ve karekterleri işte böyle bir süreçte oluşur, şekillenir. Kuşkusuz bu süreçte, ideolojilerle bu ideolojiler de çıkarları dile getirilen güçler bütünleşirler. İnsanlar, kitleler, kendileri için doğru gördükleri fikirlere göre hareket etmeye başlayınca, ideolojilerin maddi bir güç halini aldığı görülür. İdeolojiler, örgütler böyle bir süreçte toplumsal karekter kazanırlar.

Kısaca özetlemeye çalıştığımız böylesi bir süreçte ortaya çıkan veya kazanılan toplumsal karakterle ideolojiler bir ve aynı şey olarak görülemezler. Toplumsal karekter özellikleri, ya da bunun kazanılması için sürdürülen çabalar sırasında kitlelerin, insanların ekonomik, kültürel, ahlaki vb. sorunlarının çözümü için bulunan veya ortaya çıkan çözümler, ideolojinin ve kimliğin yerine konulamaz.

Kimlik sorunu en özlü tanımıyla, grupların, örgütlerin ve hatta kişilerin faaliyetlerine, -bunlar ne tür faaliyetler olurda olsun- hangi dünya görüşünün, hangi ideolojinin yol gösterdiği sorunudur. Bu çerçevenin dışında bir kimlik tanımı aramak herşeyi birbirine karıştırmak demektir.

Başka bir deyişle, bir örgütü esas olarak belirleyen şey, O'nun eyleminin muhtevasıdır. Buradaki muhteva kelimesi, tamamen ideolojik-siyasi düzeyi anlatır, ideolojik-siyasi düzeylere tekabül eder. Bundan anlaşılması gereken, eylemin esinlendiği ideolojinin ve eylemler, faaliyetler sırasında dile getirilen, kitlelere ulaşan siyasal şiarların hangi sınıflara ait olduğu, hangi sınıfların ve güçlerin çıkarına hizmet ettiği ve hangi siyasal proğramın bir parçası olduğudur. Bu nedenle de gayet açık ve anlaşılır olmalı ki, örgütü belirleyen şey, o örgütün eyleminin türü, biçimi, ya da o örgütün örgütlediği kesimlerin özellikleri veya bu kesimlerin haldeki düşünce ve anlayışları değildir, olamaz.

Devrimci bir dünya görüşünü, işçi sınıfının bağımsız devrimci ideolojisini benimseyen ve buna uygun bir yaşam tarzı ile toplumsal ilişkiler sistemini isteyen ve öneren örgütlenmelerin ve birlikteliklerin bu nitelikleri ve özellikleri ile bu örgüt*lenmelerin istekleri ve amaçları doğ*rultusunda kitleselleşme, en geniş kitleye ulaşma çalışmaları sırasında karşılaştıkları çeşitli sorunların çözümü için önerdikleri formülleri ve öne çıkardıkları talepleri birbiri ile eşitlememek gerekmektedir. Biri diğerini tamamlayan, biri olmadan diğeri eksik olacak olan bu iki ayrı düzeyin birbirinin yerine konulması, ya da karşı karşıya getirilmesi mümkün değildir.

Bu iki düzeyin birbirine yakınlaştırılmaları ve giderek devrimci dünya görüşünün kitleselleşip maddi güç olması başka bir şeydir, kitle faaliyetliliğini, kitlelerin sorunlarının çözümü için sürdürülen çalışmaları ideolojinin -yani temel birleştirici öğenin- yerine koymak başka birşeydir.

Devrimci kişi ve kuruluşların kendilerini önce ve esas olarak ideolojik planda tanımlamaları demek, benimsedikleri dünya görüşünü sadece soyut teori ve felsefe halinde, ya da basmakalıp şemalar halinde savunmaları ve hayatı bu şemalara uydurmaları demek değildir. Ya da, devrimcilik üzerine ajitatif nutuklar atmak, gelecek güzel günlere övgüler düzüp o günlerin hayali ile avunmak ve beklemek hiç değildir. Aksine devrimciler Marksizmin evrensel ilkeleri, tezleri ve yöntemi ile yaşıyan canlı özünü eylem kılavuzu olarak aldıkları için teoriyi bir amentü, ya da içeriği boşaltılmış tezler olarak görmezler, aksine O'nu canlı hayatın somut şekillenişinde geliştirip zenginleştirirler. Olanca karmaşıklığı içinde ve üstelik hızla gelişip değişen maddi hayatı önceden çizilmiş kalıplara ve kitaplara uydurmak için uğraşmak, uymayınca da ya kitaba ya da hayata kızıp bunların birisinden vazgeçmek yerine, maddi hayatdaki somut gelişmeleri ve değişmeleri bilimsel olarak, M-L ideolojinin ışığında ve objektif bir şekilde kavrayıp -algılayıp bunları doğru bir temelde yeniden şekillendirmeye ve değiştirmeye çalışırlar.

Yine devrimciler, toplumların sınıflara bölünmüşlüğünün bir sonucu olarak ortaya çıkan ve günümüzde çok çeşitli hale gelen ve olanca ağırlığıyla devam eden sorunlara; ezilen, özgürleşmesi ve kendi iradesini kullanması engellenen emekçilerin ve baskı altındaki halkların hergün onlarca kez uğradıkları haksızlıklara müdahale ederler. Kitlelerin haklı ve meşru talepleri için onlarla birlikte mücadele edip hayatı ve insanlar arasında yönetme-yönetilme sömürme-sömürülme temelinde kurulan ilişkileri kökten değiştirmeye ve yeni bir hayat tarzı kurmaya uğraşırlar. Varolan sorunların büyük bir bölümünün ancak köklü ve her yönden muazzam değişikliklerle devrimcilerle; egemen sömürücü güçlerin egemenlik sistemlerinin parçalanıp yıkılması ve bunun yerine halkların, emekçi yığınların kendi egemenliklerinin kurulması ile ortadan kalkacağının bilincinde olarak ve bu amaçlar doğrultusunda bizler, devrimciliğimizi -nerede olusak olalım- hayatın canlı pratiği içinde. kitlelerin arasında, kitlelerin kendi rızaları ve istekleriyle katıldıkları eylemliliklerde, toplumsal, siyasi, ekonomik, kültürel faaliyetlerde ifade ederiz, *şekillendiririz, geliştiririz. Bizlerin* devrimciliğimiz, düşmanla yapılan çatışmalarda ve savaşlarda gösterilen cesarette ve kahramanlıklarda; iş*kenceler sırasındaki tutumlarda;* >

‹

idam sehpalarındaki onurlu ve kararlı haykırışlarda; cezaevlerinde ve dışardaki direnişlerde ve yiğitliklerde olduğu kadar, evet bunlarda olduğu kadar ve bunların yanısıra işte buralarda da, yukarıda sıraladığımız alanlarda ve yerlerde de ifade bulur, anlam ve değer kazanır.

Kimlik sorunu ile ilgili olarak yöntem üzerine yaptığımız bu yazı bağlamındaki belirlemeleri ve tartışmaları sonuçlandırmadan önce bir konuya daha değinmek gerekmektedir.

Siyasal kümeleri birleştiren; çeşitli kişileri bir örgüt, bir kuruluş içinde bir arada tutan, bunları ortak davranışlara yönelten, bunlara kimlik kazandıran ve bunların politik, toplumsal vd. faaliyetlerine yön veren ideolojik ve siyasal düzeydir dedik. Bu noktada gözden geçirilmemesi gereken noktalardan birisi şudur.

Örgüt, grup ve kuruşların esas olarak ve ağırlıkla politik faaliyetlerinin muhtevası ile "iç-birlik"leri için aranan ideolojik-siyasal birilik, bu örgütlerin kitlelerle, çeşitli toplum kesimlerinde kurdukları işlişkide ve yaratacakları birlikteliklerde temel bir şart olarak aranamaz. Özellikle siyasi iktidar mücadelesini doğrudan sürdürüp -örgütlemeyen fakat ideolojik-siyasal bakımdan bu tür örgütlerin yönlendiriciliğinde faaliyet sürdüren örgüt, grup ve kuruluşlar ile bunların faaliyetlerine katılan, ya da katılması istenen çeşitli toplum kesimlerinin birlikte hareket edebilmeleri için bir arada oluşları için bu kesimlerin hepsinin bu kuruluşları, örgütleri yönlendiren ideolojik-siyasal hattı benimsemesi şartı aranamaz, aranmamalıdır. Yani, bu tür örgütlerin kucaklaması, faaliyetlerine ve amaçlarına kazanması gereken çeşitli toplumsal kesimlerin faaliyetlerine katılması ve sözü edilen örgütlenmelerle, bu kesimlerin bir arada olması için aynı ideolojik- siyasal çizgiyi benimseme şartı ve zorunluluğu aranmamalıdır. Bu tür örgütlerin toplumsal dokusu oluşur ve şekillenirken ayrı düşünce ve felsefeleri savunanlar, örneğin devrimci ideolojiyi benimseyenlerle reformist dünya görüşünü benimseyenler bir arada ve ortak faaliyetlerde bulunurlar.

Bu konu bir çok yönden ve büyük ölçüde devrimcilerin kitle çalışması sorununa yaklaşımları ile ilgili bir konudur.

Aslında bu konu, Devrimci Hareket tarafından ve yurtdışında da Devrimci İşçi tarafından açıklıkla çözümlenmiş bir konuydu. Devrimci Hareket'in kitle çalışması yaklaşımı, kitlelerin en küçüğünden en büyüğüne; en basitinden en zoruna kadar her türlü sorununun çözümü için onlarla birlikte mücadele etme ve bunu genel siyasi mücadeleye bağlı olarak gerçekleştirme yaklaşımı, doğruluğu onlarca kez kanıtlanmış bir konuydu. Hayatın canlı pratiği içinde kitlelerin ve insanların gündelik ya da uzun vadeli sorunlarının çözümü için mücadele etmeyen ve bu mücadele sırasında kitlelerin kendi kendilerini eğitmelerini, kendilerini yönetme deneyi kazanmalarını, sorunlarının çözümü hakkında söz ve karar sahibi olmalarını sağlamayan, sağlayamayan bir örgütlenmenin, bir hareketin gerçek anlamda devrimci bir örgütlenme olamıyacağını söyleyen, belirleyen Devrimci Hareketimiz değil midir?

Kitlelerin yaşamının her boyutunda ifadesini bulmayan, kitlelerin yaşamı ile her yönden bütünleşmeyen, kitleleri yönetici ve karar verici hale getirmeyi hedeflemeyen, kitleleri özgürleştirmeyen bir ideolojiye devrimci bir dünya görüşü denemez.

Bu açılardan bakıldığında, "önce kitle çalışması yapalım, kitleleri örgütleyelim, sonra kimliğimizi tayin ederiz, hangi ideolojiyi savunacağımızı kararlaştırırız" şeklindeki tutumların mantıksızlığı kolayca anlaşılabilir. Öte yandan, kimlik sorununu, kitlesel, kültürel, toplumsal çalışmaların bir toplamı olarak gören anlayışlar da en az yukardaki tutum kadar mantıksızdır. Hangi dünya görüşüne göre hareket edeceğini bilemeyen, bilmeyen bir örgütlenme, ya da topluluk neyin kitle çalışmasını yapabilir acaba?

Sonuç olarak ve bu bağlamda belirtmek gerekirse, Devrimci İşçi, devrimci dünya görüşünü benimseyen, bu dünya görüşünün ülkemizdeki bir ifadesi olan Devrimci Yol'un ideolojik-teorik ve politik sistematiğini ve çizgisini savunan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin Türk ve Kürt Halklarının siyasal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin yurtdışında ortaya çıkan görevlerini yerine getirmeye çalışan, Türkiyeliler ve Avrupalılar arasında bu çizginin amaçlarının, hedeflerinin, istemlerinin propagandasını yapan ve bu çizgi ile her türden dayanışmayı en geniş şekilde örgütleyen, bunun yanısıra, savunduğu ideolojinin zorunlu bir gereği olarak bulunduğu ülkelerde örgütlenen, bulunduğu ülkelerdeki sınıf mücadelesine katılan, bulunduğu ülkelerde yaşıyan Türkiyelilerin karşı karşıya bulunduğu sorunların çözümü için mücadele eden, bu doğrultuda toplumsal, kültürel vb. çalışmalar yapan, Türkiyelilerin bulundukları ülkelerin insanları ile her düzeyde eşit bir konumda olması

Foto: laif

için gerekli her türlü çalışmayı yapan, halkların ve emekçilerin aleyhine olan her türlü gelişmeye karşı tavır alan ve tavır alınması için çalışan, insanların bulundukları her süreçte ve her ilişkide özgürce karar alabilmeleri, kendi yaşamlarını kendi istek ve arzularınca düzenleyebilmeleri için mücadele eden ve bu amaçlar doğrultusundaki faaliyetleri sırasında, bu faaliyetlerin planlanması, tartışılması ve hayata geçirilmesinde demokratik bir ilişki ve çalışma tarzını hakim kılmaya çalışan bir örgütlenme, bir hareket, bir gruptur.

* * *

Yaşadığımız ve bulunduğumuz yerde, yani yurtdışı zemininde bizlerin ideolojik, siyasi, toplumsal vd. alanlardaki görevlerimizin daha doğru şekillerde kavranılması ve yerine getirilmesi için zorunlu olarak ele aldığımız kimlik sorunu ile ilgili söylenecekleri bu genel çerçeve ile sınırlamak kuşkusuz önemli bir eksiklik yaratacaktır. Bu genel çerçeveden hareketle, Devrimci İşçi'nin tanımlanması sorunu ve faaliyetleri ile ilgili belirtilmesi gereken daha başka hususlar da vardır. Bunların neler olduğunu konuları açarak anlayabilmek mümkün olacaktır. Bu halde bile, oldukça kapsamlı olan ve çok çeşitli olgularla ilintisi ve ilşkişi olan bu temel konuların her yönden ve tam bir şekilde belirlenmesi çabalarımızda eksiklikler olacaktır. Bunun bilincinde ve farkında olarak, ele aldığımız olgular demetinin özelliklerini, niteliklerini saptamak suretiyle konuları açmaya ve geliştirmeye çalışabiliriz.

Devrimci İşçi'yi esasta, yani ideolojik planda belirleyip tanımlayan öğenin yanısıra, O'nun şekillenmesinde, başka bir ifadeyle kimliğinin ayrılmaz birer parçası olan bazı unsurlarının oluşumunda etkisi ve ilişkisi olan diğer olgular nelerdir? Şimdi bunları ele almaya başlıyabiliriz.

Devrimci İşçi'yi ideolojik kimliğinin yanısıra şekilleyip karakterize eden, tanımlayıp belirleyen iki farklı toplumsal ve siyasal zeminin özellikleri, nitelikleri ve koşullarıdır. Bu iki farklı toplumsal ve siyasal ilişkiler sisteminin birisi Türkiye, diğeri yurtdışı, daha dar bir ifadeyle Avrupa'dır. Yurtdışı kendi içinde yine farklı özelliklere sahip çeşitli alanlara ayrılmaktadır. Devrimci İşçi olgusunu tartışırken şimdiye kadar yapıldığı gibi sadece Almanya zemininin toplumsal-siyasal özelliklerini öne çıkaran, Almanya'yı temel alan bir belirleme tarzı eksik ve yanlıştır. Devrimci İşçi'yi ve O'nun faaliyetlerini doğru kavramak istiyorsak, Türkiyelilerin ve Devrimci Yol'cuların bulunduğu her alanı ve yeri birlikte ele almak zorundayız.

Koşulları birbirinden oldukça farklı olan bu iki toplumsal ilişkiler sisteminin yurtdışındaki devrimcilere yüklediği görevlerde de kaçınılmaz şekilde bir ikili yan olacaktır. Bunları Türkiye devrimine ilişkin çok yönlü görevlerle Avrupa'daki sınıf mücadelesine ilişkin görevler olarak formüle edebiliriz.

Bu alanların ve bu alanlara ilişkin görevlerin birbiri ile temel-tali ilişkisi içinde kıyaslanması mümkün müdür? Bu alanlardan ve görevlerden hangisi temel, hangisi tali olmalıdır?

Hemen belirtelim ki, farklı koşullara ve sorunlara sahip de olsalar bu iki zemini, alanı birbirinin karşısına dikmek, Avrupa mı temel, Türkiye mi temel diye bir soru sormak doğru değildir. Problemin bu şekilde ele alınışı yanlıştır. Yanlış sorulmuş sorulara ise doğru cevaplar bulmak mümkün değildir.

Türkiye devrimine ilişkin ve yurtdışına yönelik olmak şeklinde, ikili görevler bütünlüğü içinde ele aldığımız görevleri temelde birleştiren, bu ikili görevi ve bu görevlerin gerçekleştiği alandaki faaliyetleri esasta birbirine bağlayan ideolojik-siyasal düzeydir. Bu düzey, Türkiye Devrimci Hareketi'nin benimsediği ve savunduğu dünya görüşüne ve siyasi çizgiye denk düşmektedir.

Bu bakımdan vurgulamak gerekmektedirki, Türkiye'ye ilişkin görevler de olsun, yurtdışına yönelik faaliyetler de olsun temel olan, belirleyici olan Türkiye Devrimci Hareketi'nin dünyaya, olaylara bakış tarzı, bunları yorumlayış şekli, yöntemi, anlayışı, perspektifi, teorik ve siyasal çözümlemeleridir. Yani, perspektifi, anlayışı, amaçları, bakış açısı, yöntemi, çalışma tarzı ve diğer yönleri ve unsurlarıyla Devrimci Yol çizgisi hem ülkeye ilişkin faaliyetlerimizde hem de yurtdışındaki faaliyetlerimizde temeldir, esastır.

Başka bir ifadeyle bizler, yurtdışı zemininin kendisinden kaynaklanan bir yığın soruna müdahale ederken, bu müdahalenin bir şekli olarak çeşitli faaliyetler içine girerken, yabancı düşmanlığından gençliğin sorunlarına, işsizlik sorunundan ırkçılığa, eğitim sorunundan savaş tehlikesine, ekonomik sıkıntılardan kültür sorununa kadar çok çeşitli sorunlarla uğraşırken, bu faaliyetleri, Avrupa'da yaşıyoruz diyerek Avrupa'daki herhangi bir fikir akımının, bir ideolojinin perspektifine, amaçlarına ve şiarlarına göre değil, Marksizm- Leninizm'in ülkemizdeki devrimci bir yorumu olan Türkiye Devrimci Hareketi'nin perspektifine, anlayışına, teorik ve siyasal çözümlemelerine, yöntemlerine ve şiarlarına göre ele alırız. Yurtdışında ortaya çıkan en basit bir sorunda bile bizler, bu dünya görüşünü yeniden şekillendirmeye, bu sorun bağlamında devrimci görüşlerimizi yeniden ifadelendirmeye çalışırız.

Örgütlenme alanı ve şekli, faaliyetlerimizin kapsamı, hitabettiğimiz güçler bağlamında ve noktasında ise açıktır ki temel olan, bulunduğumuz, yaşadığımız zemindir, Avrupa'dır, yurtdışıdır. Burada ise bizler, Türkiye Devrimi'nin kendisini değil, Türkiye Devrimi'nin yurtdışında ortaya çıkan her türden görevini yerine getirmeye çalışırız. Bunun anlamı, Türkiye'deki gençliği veya işçileri değil, yurtdışında yaşıyan Türkiyeli gençliği ve Türkiyeli işçileri örgütlemeye çalıştığımız, bunların karşı karşıya bulunduğu bir yığın sorunla uğraştığımızdır.

Örgütlenme, faaliyetlerin kapsamı, hitabettiğimiz güçler yönünden temel olan yurtdışıdır; faaliyetlerimize ve bütün çalışmalarımıza ideolojik ve siyasal yönden temel olan ise Türkiye Devrimci Hareketi'nin çizgisi, anlayışı ve perspektifidir.

Kısaca vurgulamak gerekirse, Devrimci İşçi, hem Türkiye Devrimi'nin yurtdışında ortaya çıkan görevlerini yerine getirirken, hem de yurtdışında Türkiyeliler ve yerli güçler arasında toplumsal, siyasal, kültürel vb. faaliyetleri örgütlerken devrimci dünya görüşüne göre hareket etmelidir. (*)

Sözgelimi: Devrimci Yol'un dünyadaki genel durumla ilgili tesbitleri; Emperyalizm -bağımlı ülkeler ilişkileri sorununa, sosyalizm-kapitalizm çatışması olgusuna, sosyalizm güçleri arasındaki çatışmalara ve bölünmelere yaklaşımı, sosyalizm, demokrasi ve devrim anlayışı, vb. konulardaki tesbitleri, bizlerin yurtdışında kuracağımız çeşitli ilişkileri ve sürdüreceğimiz siyasi toplumsal faaliyetleri de yönlendirir, etkiler, belirler.

Ç.K.P.'nin üç dünya teorisini benimsemeyen, buna karşı çıkan Devrimci Yol, Avrupa'daki mevcut rejimleri Türkiye devriminin temel müttefiki olarak göremez. Sosyalizme barışçı yoldan geçişi mümkün görmeyen Devrimci Yol'cular bu tez etrafında ortaya çıkmış Avrupa'daki çeşitli kümelenmelerle ve gruplarla kuracakları ilişkide burası Avrupa'dır diyerek sosyalizme barışçı yoldan geçişi savunan bir anlayışı benimseyemez. Böylesi gruplarla Türkiye için ve bulunulan ülkedeki gelişmelere müdahale yönünde "bir şeyler" yapmak başka bir şeydir, bu grupların ideolojik görüşlerinden etkilenmek, ya da kendi ideolojik çerçevemizi sulandırmak başka bir şeydir. Avrupa'daki çeşitli Sovyetci eğilimlere karşı olsun, Avrupa Komünizmi şeklinde ifade bulan bir takım çizgilere karşı olsun, Devrimci Yol ideolojik-politik çizgisinin belli bir yaklaşımı vardır.(**) Bizler bu çizgiler etrafından örgütlendirilen çeşitli faaliyetlerin içinde yeralırız. (Sendikal faaliyetler,barış hareketi, çeşitli insiyatifler vb.) ancak ideolojik olarak,teorik planda bu çizgilerin tezlerini, yaklaşımlarını benimsemeyiz ve mümkün olduğu ölçüde, başarabildiğimiz oranda kendi devrimci çizgimizi savunuruz. (Bilinçli olarak kendi devrimci çizgimizi diyoruz, örneğin Alman Solu'nun büyükçe bir bölümü M-L çizgi veya Devrimci Hareket denildiğini duyduklarında dudak büküyorlar, küçümsemeyle, alayla bakıyorlar bunlara, hatta doğmatik diyorlar. Onlar öyle yapıyorlar diye biz, bizi biz yapan çizgiyi savunmaktan, onun gereklerini yerine getirmekten vazgeçemeyiz.

Devrimci Yol çizgisi bir çok yönüyle yerel bir haret olsa bile bazı önemli yanlarıyla ve temel perspektifleriyle evrensel bir harekettir. Hareketimizin tesbitleri ve pratiği içinde, uluslararası Sosyalist Hareketin tıkanmışlığına çözüm önerileri de bulmak mümkündür. Kendi çizgimizi bu nedenle de savunmak görevimizdir. Kaldıki Devrimci Yol, herşeyiyle ve her yönüyle meşru bir harekettir, haklı ve çağdaş bir davadır.

Kuşkusuz bizim devrimciliğimiz, her lafın başında M-L olduğumuzu, devrimci olduğumuzu tekrarlamaktan ya da bunları yüksek sesle bağırmaktan, asıp kesmekten, sert ve gösterişli havalardan, böbürlenmekten geçmez. Kendilerini M-L hareketler olarak tanıtan bir takım çizgilerin, partilerin ve devletlerin özgürlük ve sosyalizm adına yaptıkları bir yığın yanlışlığın, ürküntü yaratıcı, dehşet verici bir yığın eylemin ve faaliyetin hala devam ediyor olduğu günümüzde bizim devrimciliğimiz, kendi içimizde, kitlelerle kurduğumuz ilişkilerde, faaliyetlerimizde, mücadelemizde, kısacası yaşamımızın her boyutunda ifade bulmalı, şekillenmelidir.

Devrimci İşçi'nin, Devrimci Yol'un ideolojik-politik çizgisinden esinlenmesi, dünya görüşü olarak ve Türkiye Halklarının kurtuluş yolu olarak Devrimci Yol'u görmek demek, kuru bir ajitasyon, ya da Devrimci Yol'un tezlerini basma kalıp bir şema halinde yurtdışı pratiğinin üstüne oturtmak anlamına gelmez. Böyle kaba yaklaşımlar, saflarımızda geçmişteki bazı yanlış kavrayışların bir ürünü olarak hala mevcuttur. Hem bu dar, yanlış kavrayışların önüne geçmek, hem de bu sırada yaratılan bulanıklığı gidermek için sorunu tarihsel oluşum bağlamı ile birlikte biraz açmak yararlı olacaktır.

Devrimci İşçi, Türkiye toplumunun 65'lerden sonra iktisadi ve siyasi sebeplerle içine girdiği alt üst oluş ve kamplaşma-kutuplaşma sürecinin

›

«

70'lerden sonra giderek genişlemesi, yaygınlaşması noktasında, bu alt üst oluşa bir müdahale, dolayısıyla toplumsal süreci devrime doğru, halk kitlelerin çıkarına olacak şekilde geliştirme, yönlendirme ihtiyacının, hayatın ortaya çıkardığı bu ihtiyacın ürünü olarak oluşmuş bulunan Devrimci Hareket'in ideolojik ve siyasal tesbitlerini ve hattını benimseyen yurtdışındaki Türkiyeli devrimcilerin oluşturup örgütledikleri bir harekettir. Devrimci İşçi bu yönüyle Türkiye toplumunun yaşadığı kutuplaşmanın, saflaşmanın yurtdışındaki bir ifadesi, bir yansıma olmuştur. Bu kutuplaşma ve saflaşmadan etkilenen yurtdışındaki işçilerin de kendilerini tanımladıkları *bir hareket olmuştur Devrimci İşçi.* Bu tamamen doğal bir gelişmedir. Yani, bu durum, özel olarak insan iradesinin zorlaması ile ortaya çıkmamıştır. Türkiyeliler yurtdışında da saflaşma, kutuplaşma zorunluluğu duymuşlardır. Devrimci İşçi işte bu zorunluluğun ifadelerinden birisidir. Devrimci İşçi Türkiye toplumunun iç savaş noktasına kadar varan kutuplaşmasının yurtdışı koşullarındaki yansımasıdır.

Türkiye'deki sınıfsal ayrışma ve zümreleşmenin, kapitalizmin yukarıdan aşağı çarpık ve hızlı gelişiminin ürünü olan bu bölünmüşlük durumu, kutuplaşma olgusu halen varlığını sürdürmektedir. Tarihsel, toplumsal, ekonomik, dinsel, ulusal vb. özellikler nedeni ile bu kutuplaşma olgusu bizim ülkemizde, benzer süreçteki diğer ülkelere göre daha sarsıcı, daha çatışmalı ve daha hızlı gelişmiştir, gelişmektedir. Siyasal planda, son 20 yılda faşizm güçleri ile emekçi halk güçleri şeklinde iki ana blokta, -bu iki blok arasında kuşkusuz değişik kutuplaşmalar vardır- ifadesini bulan bu kutuplaşma, (faşizm güçlerinin 12 Eylül 80'deki darbeyle kendilerini yeniden örgütleyerek sürece yaptıkları müdahale ile emekçi halk yığınlarının örgütlülüklerini dağıtıp işlemez hale getirmiş olmalarına ve sağladıkları siyasi-askeri üstünlüğün yarattığı elverişli ortamda sınıfsal ve siyasal kutuplaşmanın, siyasal arenaya yansımaması için her türlü önlemi almış olmalarına rağmen) ortadan kalkmamıştır. Sistemin, ekonomik, siyasal vd. özellikleri, karekteri nedeniyle şu veya bu şekilde ama mutlaka, kamplaşma olgusu kendisini açığa vuracak, siyasi plana yansıyacaktır.

Bu durum, nasılki egemen sağ ideoloji kaynaklı çeşitli siyasal akımların ve güçlerin bugünden kendi çizgileri doğultusunda siyasal arenaya çıkmalarının şartlarını sunuyorsa, aynı şekilde devrimci ideoloji kaynaklı siyasal güçlerin de kendi çizgileri ve devrimci alternatifleri ile ortaya çıkmalarının şartlarını yaratmaktadır. Mevcut duruma ve sorunlara devrimci çözümlerin bir proğram, bir alternatif, bir çizgi, bir güç olarak müdahale imkanları gündeme gelmektedir.

Yine bu durum, dün olduğu gibi yarın da yurtdışındaki Türkiyelileri etkileyecek, saflaştırıp kamplaştıracaktır. (Bunun nedeni yurtdışındaki Türkiyelilerin büyük bir çoğunluğunun hala memleketle çok güçlü ilişkileri sürdürüyor olmasıdır.) Devrimci İşçi'ye bir hareket, bir örgüt olarak ideolojik-siyasal yönden damgasını basan işte bu durumdur. Devrimci İşçi'nin ideolojik-siyasal kimliği bu süreçte, böyle bir ilişkinin, bağın üzerinde şekillenmiştir. Yani Devrimci İşçi, yukarıda çok genel bazı özelliklerini sıraladığımız Türkiye'deki toplumsal sürece, belli bir ideolojik çizgide, belli bir proğramla ve belli bir tarzda; kısacası emekçi halkların lehine olacak şekilde müdahale eden Devrimci Yol'un ideolojik-siyasal çizgisinin damgasını taşımıştır, taşımalıdır.

Devrimci İşçi'nin Devrimci Hareket'in ideolojik-politik çizgisinden esinlenmesinin anlamı ve şeklini Dayanışma Hareketi çerçevesindeki görevler bağlamında da görebilmek mümkündür.

Devrimci İşçi'nin en başta gelen görevlerinden birisi, yurtdışında Türkiye Devrimi ile en geniş bir dayanışma hareketinin örgütlendirilmesi olmalıdır. Bu politik bir görevdir. Politik olmasının sebebi belli politikalarla dayanışmayı örgütlemesindedir. Bu bakımdan Dayanışma Hareketi'nin politik muhtevası bizler için daha önemli olmalıdır. Bu politik muhteva neye göre şekillenecektir? Yani Dayanışma Hareketi'nin muhtevasının hangi temeller üzerinde yükseleceğini, hangi söylemlere sahip olacağını, kim ve neye göre tayin edecektir? Yani bu hareket hangi politikaya tabi olacaktır?

Dayanışma Hareketleri ilk önce, *yani her şeyden önce dayanışmaya* konu teşkil eden ülkedeki politik proğramlarla ve bu proğramı uygulamaya çalışan güçlerle ilgilenirler, dayanışırlar.

Devrimci İşçi'nin örgütlemek zorunda olduğu (ya da varsa böyle önceden oluşmuş hareketler) etkilemek, yönlendirmek zorunda olduğu Dayanışma Hareketi, Türkiye zemininde devrimci bir proğrama ve bu proğramı örgütleyip geliştirmeye çalışan güçlerin kendi önlerine koydukları kısa ve uzun dönemli politikalara göre oluşur, şekillenir.

a) Kendileriyle dayanışılacak bir devrimci politik çizgi vardır. Demirel'in, Ecevit'in ve daha bazı güçlerin politik proğramlarının ve faaliyetlerinin yerine devrimcilerin politik proğramlarını ve faaliyetlerini öne çıkarmalıdır Dayanışma Hareketi.

b) Sınıflar mücadelesine, Türkiye'daki mevcut toplumsal sürece merkezi bütünlüklü bir devrimci hareket düzeyine yükselerek müdahalede bulunmak isteyen, kısacası DEV-GENÇ THKP-C , Devrimci Yol çizgisi etrafında ve temelinde *güçlü bir devrimci siyasal hareket oluşumunu* önlerine koymuş devrimciler vardır, kendileri ile dayanışılacak.

c) Bu iki olgunun politik muhtevasını etkilediği, etkileyeceği Dayanışma Hareketi'nin gündeminden düşmeyen bir başka konu vardır ki, o da insan hakları sorunu, genelde rejimin yüzünü teşhir, zulüm altındaki insanlarla dayanışmadır. Bu konu ancak a-b şıklarındakilerle birlikte ele alınırsa bir anlamı olur. Değilse Dayanışma Hareketi kilise, vakıf gibi yardım kurumuna dönüşür ki buna da Dayanışma Hareketi denemez. (***)

Buraya kadar anlatılmaya çalışılan şeylerin, Dayanışma Hareketi'-

Dün (70-80 arası) Devrimci Hareketin sivil faşistlerin devlet desteğindeki saldırılarına karşı en geniş halk kesimlerini örgütleme politikasına nasıl yurtdışında da Dayanışma Hareketi'nin proğramına Bozkurtlar olayını aldırtmışsa, yine hareketimizin C.H.P hükümeti dönemindeki uygulamalara ve sıkıyönetim baskılarına karşı CHP kitlesine yönelik çalışmaları yurtdışında da Dayanışma Hareketi bünyesinde, genelde reformizme karşı bir tavır alışı beraberinde getirmişse; yine dün, ülkemizdeki faşizme karşı sürdürülen mücadelenin ideolojik-teorik boyutu devlet sorununu faşizm bağlantılı olarak bizlere ele aldırtmış ve bu, şu veya bu ölçüde Dayanışma Hareketi'nin proğramına, politikalarına yansımışsa; (bu yansıma ve etkilenmeler istenen ölçüde olmamış olabilir, bu biraz da bizim eksikliğimizdir. Özellikle Direniş Komiteleri, yeni toplumsal ilişkiler sistemi, halk kitlelerinin ülke yönetimine aktif siyasal katılımı olayı, devrimci demokrasi anlayışımız, sosyalizm konusundaki tutumumuz gibi önemli ve ayırdedici özelliklerimiz daha geniş çaplı anlatılabilir, ve Dayanışma Hareketi'nin proğramı daha kalıcı ve daha anlamlı olabilirdi. Cuntadan sonra Dayanışma Hareketi'nin idam-operasyonlar ve baskılara karşı olma düzeyine inmesi, şimdilerde de insani bir olay derecesine düşmesi esas olarak yukarıda olabilirdi dediğimiz şeylerin başarılamayışındandır) bugünkü koşullarda da Türkiye'deki devrimcilerin kendi önlerine koydukları politikalar (ve tabii ki bu politikaların tabi olduğu ideolojiler, teorik sistematik) ve bu politikaların temel proğramı, yurtdışı çalışmasının ve Dayanışma Hareketi'nin politik faaliyetlerinin muhtevasını etkileyecek, yönlendirecektir.

Bugün Türkiye'deki devrimciler 80'deki gibi mücadele halinde olmasalar da, çok çeşitli mücadele araçlarına sahip olmasalar da, merkezi bütünlüklü bir hareket olma noktasına tekrar yükselemememiş ol salar da,

nin bulunulan ülkelerdeki Türkiyeli olmayan taşıyıcıları ve örgütleyecileriyle ilgili olmadığını, yani bu görevin sadece, örneğin Alman ilericilerine, solcularına anlatmakla yerine getirilemeyeceğini, Türkiye devrimi ile ideolojik-politik planda bağ kurma görevinin aynı zamanda Türkiyelilere de hitabetmesi gereken bir görev olduğunu hatırlatıp vurgulamakta yarar vardır. Bu, hem Dayanışma Hareketi'nin kalıcılığı açısından önemlidir, zorunludur, hem de Türkiyelilerin politikleşmesi ve devrimcileşmesi diye bir görevimizin önemli bir parçası olması nedeniyle önemli ve zorunludur. Türkiyeliler yurtdışında da olsalar, ülkelerindeki ekonomik, politik, toplumsal sorunlarının nasıl çözümlenebileceğini, Türkiye'nin nasıl kalkınabileceğini, çalıştıkları ülkelerdeki maddi teknik uygarlığın, düzenliliğin ve özgürlüklerinin memleketlerinde de olup olamıyacağını, akrabalarının, hemşerilerinin, vatandaşlarının ezilip horlanmaktan ve yoksulluktan nasıl kurtulacaklarını vb. sorunları merak etmekte, tartışmaktadır. Bir çoğu egemen sınıf partilerinin önerdiği çözümleri belki de doğru bulmaktadır. Bizim bu insanlara bütün bu sorunların gerçek çözümünün nerede yattığını anlatmak gibi bir görevimiz de var. (Bu görev bizim insanlarımızın geriye dönüp dönmiyeceğinden de bağımsız bir olaydır.)

Yani ister burada kalacak olsun, isterse de dönecek olsun, ister 1. kuşaktan, isterse de 2.-3. kuşaktan olsun yurtdışındaki Türkiyelileri devrimcileştirmek, dünyaya, hayata devrimciler gibi bakabilen insanlar haline getirmek gibi, başka bir deyişle insanlarımızın burjuva ideolojisinden, onun çeşitli türevlerinden *kopmalarını sağlamak gibi, bütün* görevlerin başında gelen bir görevimiz var ki, bu asla ihmal edilemez.

Bu görev en anlamlı bir şekilde kuşkusuz insanlarımızın günlük yaşantısı içinde verdiği kavgada şekillenmelidir. Bu bakımdan devrimcilik bir din çağrısı değildir. Devrimcileştirmek olayı; insanlarımızı, insanlarımız arasındaki ilişkileri, ve bunların içinde yer aldıkları kurumları devrimcileştirmek denen olay, Türkiyelileri hayal dünyası na çıkarıp gelecek güzel günler üzerine methiyeler düzmek değildir. Biz kimseye güzel bir vatan sözü veremeyiz, vermemeliyiz de. Kuşkusuz bizler idealimizdeki yeni insanı, yeni toplumsal ilişkiler sistemini her zaman anlatırız, ama bunun elde edilişinin yolunun da bu ideale ulaşmak isteyenlerin şimdiden mücadele etmelerinden geçtiğini, bu ideal uğruna örgütlenmek gerektiğini söylemekten ve bunu yapmaktan da bir an bile geri durmayız.

Buraya kadar anlattıklarımızı yerine getireceğimiz mekan yurtdışıdır. Yani bizim ülkemizden oldukça farklı bir dünyada yapacağız bunları. Hitabettiğimiz, seslendiğimiz, örgütlemeye çalıştığımız insanlar ruhi şekillenme, duygu, kültürel özellikleriyle, ideolojik-siyasal şekillenmeleriyle Türkiyeli fakat maddi yaşamını bir başka toplumsal sistemde devam ettiriyor, bir bakıma farklı özellik ve nitelikteki bir başka toplumsal biçimlenme tarafından kuşatılmış, ilkel ya da modern, geri ya da ileri, güzel ya da çirkin, bütün yönleriyle bir insan topluluğu olarak modern ve gelişmiş bir ilişkiler sisteminin içine serpiştirilmiş, ya da kümelenmiş. Bu kümenin modern, gelişmiş ilişkiler sistemi ile ilişkisi Tuzluçayır gecekondu mahallesinin An*kara kenti ile ilişkisinden çok farklı.* Yani, aynı toplumun, aynı ruhi, dinsel, kültürel ve iktisadi bütünlüğün kendi içinde zümreleşmesi, farklılaşması değil burada söz konusu olan. İçinde yer aldığı toplumun insanlarıyla, -sözgelimi işçiler açısından- aynı iş yerinde, aynı makina karşısında sekiz saat durmanın öte*sinde herhangi bir ortak yanı olmayan*, ya da varsa başka ortak yanları -ki var- bunun bilincinde henüz *olmayan bir insan ve topluluk türü.* Ama kendi içinde ideolojik-politik planda kutuplaşmış bir topluluk (bu tamamen böyle olmasa bile genişçe bir kesim açısından böyle) ve bu topluluk, içinde yer aldığı toplumla doğal bir çatışma içinde. Başka türlü de olamazdı zaten.

İşte bizim siyasal çalışma yapacağımız, ilişkilerini, kendilerini poliktikleştirip, devrimcileştireceğimiz alan böyle bir alan. Bu alanın daha bir yığın özelliğini sıralayabiliriz. Buraya kadar yazdıklarımızı ya da bilinen bir yığın görevi yerine getireceğimiz alan böylesi bir alandır. Bu noktada önemle üzerinde durulması gereken konu şudur:

İdeolojik ve siyasal olarak kazanmaya çalıştığımız kesimlerin günlük ekonomik, demokratik, insani, kültürel vb. sorunlarının çözümü için mücadele etmeden bu kesimlerin temel bazı tercihler yapamayacağını bilmek gerekiyor.Bir başka ifadeyle hayatın çok yönlü olduğunu bilmek ve temel siyasal tercihlerin kolay kolay yapılmadığını, onlarca küçük sorun için verilen kavgaların temel tercihler konusunda önemi olduğunu bilmek zorundayız. İdeolojik-siyasal bir perspektifin gündelik yaşam içinde şekillenmesi de diyebiliriz buna. Gündelik yaşamın ortaya çıkardığı sorunların çözümlerini ideoloji yerine *koymak, daha doğrusu ekonomik*, demokratik sorunların çözümü için önerilebilecek formülleri teorileştirip bunları bizleri bir arada tatacak ideolojik ve siyasal kimlik düzeyine çıkarmak doğru bir yaklaşım değildir. Herhangi bir ideolojisi ve siyaseti olmayan, geçici birliktelikleri ve faaliyetleri Devrimci İşçi'yi tanımlayan ögeler görmek mümkün ve doğru değildir. Söz gelimi, gençlik ve kültür çalışmasının kendisini kimlik yerine koymak doğru bir yaklaşım olamaz.

O zaman şöyle bir tanımlama yapabiliriz:

Devrimci İşçi, hem ideolojik-siyasal muhtevalı görevleri yerine getirip örgütleyen, hem de demokra*tik, toplumsal, kültürel* muhtevalı *görevleri yerine getiren bir hareket*tir, bir hareket olmalıdır. İdeolojik-siyasal muhtevalı görevlerle, demok*ratik, toplumsal, kültürel muhtevalı* görevler zaman zaman içi içe geçe*bilir, birbirini etkiler, hatta kimi* zaman da birinci ikinciyi de kapsar. Fakat bunu çoğu kez somut durum, hayatın kendisi tayin eder.

Her şemanın eksikliğini bilerek konuyu şöyle şematize edebiliriz: Hem Almanlara ve diğer uluslardan insanlara, hem de Türkiyelilere hitabeden Dayanışma Hareketi görevleri yani Türkiye devrimine ilişkin görevler, ideolojik-siyasal muhtevalı görevlerdir ve Devrimci İşçi böyle bir görevi yerine getirmek durumundadır.

Ağırlıkla Türkiyelilerin yurtdışında yaşıyor olmalarından ileri gelen ekonomik, demokratik, kültürel, insani sorunlarının çözümü için yerine getirilmesi gereken görevler ise demokratik muhtevalı görevlerdir *ve Devrimci* İşçi böyle bir görevi birinci görevin zorunlu bir devamı, gereği, hatta ayrılmaz bir parçası olarak yerine getirmek durumundadır.

Demokratik muhtevalı görevler ne ölçüde ve ne kadar fazla yerine getirilirse, ideolojik, siyasal muhtevalı görevleri yerine getirmekte o ölçüde kolaylaşır.

İdeolojik, siyasal muhtevalı görevler, ne ölçüde sağlıklı, açık ve net olursa, demokratik muhtevalı görevler de o ölçüde rahat yerine getirilir.

Bu görevler biribirlerinin karşısına dikilemeyeceği gibi, biribirlerinin önüne de geçirilemez.

Bu perspektiften yola çıkarak Devrimci İşçi'nin bu görevleri birlikte yerine getirebilecek özelliklere, kurumlaşmalara sahip bir hareket olmasını, faaliyetlerinin bu görevlere göre şekillenmesini, sürdürülmesini savunmak ve bunu ısrarla yerine getirmek gerekmektedir.

Devrimci İşçi'nin ideolojik-siyasal görevleri bugünkü durumda neleri içermelidir?

Devrimci İşçi insanlarımızın (Türkiyelilerin) dünyada, Avrupa'da ve ülkemizde olup bitenleri devrimci bir bakış açısıyla değerlendirebilmelerine yardımcı olmalı, bu çabaya önderlik etmelidir. Bu devrimci dünya görüşünün geniş bir kesimin ideolojik tercihi haline gelmesi, insanlarımızın burjuva dünya görüşünün etki alanı dışına çıkarılması mücadelesi demektir.

Devrimci İşçi, hitabettiği kesimlere, Türkiyelilere ve yabancı ülke kamuoyuna ve sol kesimlerine, Türkiye'deki toplumsal sürecin karekterini, gelişimini ve bunun emekçi halkın lehine değiştirilmesinin nasıl olacağını teorik ve pratik olarak

»

açıklamalı, anlatmalıdır. Demokratik Halk Devrimi, Devrimci Demokratik Halk İktidarı, halk demokrasisi ve Devrimci Sosyalizm hedeflerinin içeriği, hangi güçleri kapsadığı, önerilen yeni insan ilişkileri sistemi, ekonomik, siyasal vb. düzenlemelerin nasıl olacağı ve bu hedeflere ulaşabilmenin bugünkü sorunları ve görevlerinin ne olduğu açılıp tartışılabilmeli, anlatılabilmelidir.

Türkiye'nin mevcut koşullarında faşizme karşı mücadelenin en geniş halk kesimlerini kucaklayacak şekilde örgütlendirilmesi görevi, temel öneme sahip görevlerdendir. Siyasal mücadele, anti-faşist mücadele ekseninde gelişecektir. Egemen sınıfların toplumsal sürece faşizimle müdahale etmiş olmaları nedeniyle bugün esas görev halkası faşizme karşı mücadeledir. Bu çok yönlü ideolojik, siyasal görevleri içeren Türkiye'deki toplumsal sürece, genelde burjuvazinin eğemenliği koşullarında, değişik politik proğramlarla ve bu proğramlar etrafında ortaya çıkan güçlerle, Devrimci Demokratik Halk İktidarı alternatifi arasındaki ayırım çizgileri açığa çıkarılmalıdır. Gerici-sağcı güçlerle, reformist proğramlarla bizlerin savunduğumuz anlayış ve çizgi arasında varolan temel ayrım noktaları sergilenmelidir. Dayanışma Hareketi'nin hangi proğramla dayanışacağının belirlenmesi demektir bu.

Emekçi halk yığınlarının faşizme ve egemen sınıfların diğer tercihlerine karşı mücadelesini örgütleyip geliştirecek, bu amaçla çok yönlü görevler yerine getirebilecek bir devrimci hareketin oluşumu için Türkiye'de atılmış olan adımların yurtdışındaki gereklerini yerine getirmek. Başka bir deyişle DEV- GENÇ THKP-C, Devrimci Yol geleneği ve çizgisini devam ettirmeyi ve bu çizgi etrafında merkezi bütünlüklü bir devrimci hareket olma temel görevini önüne koymuş bulunan kişi, grup ve nüvelerle, örgütlülüklerle en geniş bir dayanışmanın ve yardımlaşmanın örgütlendirilmesi, bunun ideolojik, politik, maddi gereklerinin yerine getirilmesi gerekmektedir. Türkiye Solu'nda genelde ortaya çıkmış bulunan sağ reformist çizgilere karşı ciddi ve kapsamlı bir ideolojik mücadele verilmesi bu görevin ayrılmaz bir parçasıdır. Devrimci İşçi, halen varolan ya da yeni oluşturacağı kurumlar aracılığıyla, bu ideolojik, siyasal muhtevalı görevlerin benimsenmesi için, geniş bir tartışma zemini yaratmalıdır.

Demokratik muhtevalı görevler ise, esas olarak bir yabancı topluluk olan ve kendi iradeleri dışında Avrupa'da çalışmak ve yaşamak zorunda kalan Türkiyelilerin bu toplum içinde insanca yaşayabilmelerinin önündeki her türden engelin kaldırılmasını ve yabancıların yabancı olmalarından ileri gelen sorunlarının çözümü için mücadele edilmesini kapsar. Açıktır ki, böyle bir görevin yerine getirilmesi sürecinde bizlerin hitabettiğimiz güçler ve kesimler, ideolojik tercihlerinin bir sonucu olarak anti-faşist, demokrat, ilerici görüşleri benimsemiş olan güçler ve kesimler olacaktır. Örgütlemeye çalıştığımız ve ilk elde ortak faaliyetler içine gireceğimiz kesimler bunlar olacaktır. Genelde, tüm yabancıların siyasal, ekonomik, insani, demokratik, kültürel hak ve ödevleri ile bu alanlara ilişkin özgürlüklerini rahatça kullanabilmelerini de amaçlayan bu türden bir görevin kendine has kurumlaşmaları ve oluşumları zorunludur. Bu görevin yabancıları oluşturan çeşitli kesimlere göre şekillenmesi farklı olabilir. Önemli olan, işçilerin örgütlenmesinin biçimi ile gençlerin örgütlenmesinin biçiminin aynı olması değil, her iki kesimin de kendi sorunları temelinde, kendi öz örgütlenme ve oluşumları etrafında biraraya gelişleri olmalıdır.Önemli olan bu kesimlerin faaliyetlerinin, amaç, hedef ve muhteva olarak birliktelikleri ve paralellikteleri olmalıdır. Yine önemli olan bu beraberliklerin ve oluşumların Türkiyelilerin kendi iradeleri ve kararları ile ortak hedefler etrafından gerçekleşmesidir. Bu bir yönüyle de Türkiyelilerin kendi toplumsal, ulusal, kültürel, siyasal kimlikleri ve özelliklerinin damgasını taşıyan kurumlaşmaları yaratmak, ya da varsa böyle kurumlaşmalar mesela derneklerimiz onları geliştirmek, *nitelikli hale getirmek* demektir. Türkiyelilerin kendi kimlikleri, kendi yarattıkları kurumları aracılığıyla Alman, ya da Fransız toplumuyla , devleti ve kurumlarıyla muhatap olmalarının sağlanması için çaba göstermeliyiz. Bu Türk Danışların vb. kuruluşların yabancıların denetlediği, yönettiği kurumlar haline getirilmesi, konsolosluk ve diğer resmi T.C kurumlarının buradaki Türkiyelileri *temsil edemiyeceği*, aradan çekilmeleri gerektiği, sonuçta yabancıların demokratik öz örgütlenmelerinin Alman Devleti, kurumları ve toplumu açısından tek muhatap alınacak kurumlar olmasını savunmak anlamına da gelir. Yine bu anlayışa göre, devlet ya da çeşitli insiyatifler-kurumlar tarafından oluşturulan yabancıların uyumunu sağlamaya, ya da yabancı sorunlarının çözümünü gerçekleştirmeye yönelik bütün kurumlar, maliyesinden ilişkilerine ve politikalarına kadar, yabancıların denetimi ve yönetimi altında olmalıdır, şiarını savunmayı, bu uğurda mücadele etmeyi gerektirir.

Bu anlayış, bütün kesimlerin kendi sorunlarının çözümünde ve değişik alanlarda farklı biçimlere bürünebilir.

İçinde yaşadığımız toplumla ve bu toplumların ilerici, demokrat kesimleriyle ortak bir yaşantı ve olumlu bir yanyana geliş, ancak böyle bir süreçte gerçekleşebilir. Karşılıklı anlayış temelinde ve herkesin eşit şartlarda ve kendi kimliği ile yan yana geleceği bir ilişki tarzını savunmak gerekmektedir.

Bu bağlamda Türkiyelilerin ve kendimizin her düzeyde kendi öz kurumlaşmalarımızın yaratılması, oluşturulması zorunludur. Yabancılarınta-şıdığı olumlu, demokratik potansiyelin SPD, Yeşiller ve bunların diğer ülkelerdeki benzerleri tarafından çarçur edilmesi, iğdiş edilmesi de ancak böyle önlenebilir.

Yabancıların ağırlıkla kendi öz kimlikleri atrefındaki örgütlenme ve kurumlaşmaları, kuşkusuz ilerici ve demokratik temeller üzerine yükselmelidir. Bu noktada, yabancıların, özellikle Türkiyelilerin kültürel, manevi, ideolojik-politik değerlerinin, yaşantı tarzlarının, ulusal özelliklerinin geri, ilkel, anti-demokratik olarak nitelendirilmesi olayına karşı çıkmak gerekir. Bu değerlerin ve özelliklerin içinde kuşkusuz, gerici, tutucu yanlar da vardır. Ancak çok sayıda ilerici muhteva kazanabilecek yanlar da vardır. Önemli olan manevi, ulusal, kültürel, ideolojik değerlerin ve geleneklerin hangi amaçla ne için ele alındığıdır.

Kuşkusuz bu söylediklerimiz ağırlıkla ve esas olarak yurtdışında emeğini satarak geçinen işçilerimiz, çocukları ve aileleri ile ve ilerici, demokrat güçlerle ilgilidir. Eksport'-cularla MHP'liler, MSP'liler ve AP'liler, kendi tarzlarında bir entegrasyonu, ya da gerici-milliyetçi birlikleri yaratmışlardır.

Yurtdışındaki Türkiyelilik olayı birçok yönden tarihte örneği bulunmayan bir olgudur. Bu olguyu, tarihte veya çağımızdaki başka süreçlerle benzerlik kurarak açıklamaya çalışmak kolaycı bir yol olmaktadır. Gerçekten de "Avrupa'daki Türkiye" gerçekliği ve olgusu, "göçmenlik-misafirlik", "gidicilik-kalıcılık", "1.kuşak - 2.3. kuşak", "dönecek olanlar - dönmeyecek olanlar" *şeklindeki* kriterlerle açıklanamayacak bir özgüllük de çok yönlülük sergilemektedir. (Yukardaki kriterlerle hareket edildiğinde ve kimlik sorununa buradan bakıldığında, geri döneceklere Türkiye'ye has bir ideolojik-siyasal kimlik, buralara yerleşecek olanlara da Avrupa'ya has bir ideolojik-siyasal perspektif sunmak gibi bir durum ortaya çıkarki, bunun saçmalığı ortadır.)

Avrupa'da Türkiye gerçekliğinin özgüllüğü, çok yönlülüğü ve karmaşıklığı aslında bizler için olumlu bir durum olmalıdır. Tabî bizler bunu doğru bir şekilde ele almasını, yorumlayıp değerlendirmesini, yönlendirip Türkiye Devrimi ve uluslararası Sosyalist Hareket için ve halkların kardeşliği ve dayanışması uğruna ileri bir noktaya yükseltilmesini başarabilirsek...

DİPNOTLAR:
(*) Bu yazıda sık sık geçen Devrimci Yol ifadesinden, bir çizgiyi, bir anlayışı, marksizmin devrimci yorumuna denk düşen bir siyasi akımın, M-L dünya görüşünün Türkiye somutundaki ifadesini ve bir fikir sistematiğini kastediyoruz.

(**) Bu noktada vurgulamamız gereken bir konu da şudur: Devrimci Yol, sadece SBKP-ÇKP-AEP çizgileri ve bunların çeşitli kopye ve türevleri ile değil, Avrupa komünizmi akımının değişik türevleri ile değil, RAF gibi, Kızıl Tugaylar gibi, Devrimci Hücre gibi örgütler ve bunların çizgileri ile de kesin ve köklü ayrım çizgilerini çekebilen bir akımdır. Devrimci Yol'un bu tür akımlarla herhangi bir benzerliğinin olmadığına ilişkin hareketimizin geçmişteki yayınlarından örnekler bulunabilir. Bu nedenlerle, Devrimci Yol sempatizan ve taraftarlarının, Kızıl Tugaylar gibi, RAF gibi, Devrimci Hücre gibi, ya da son günlerde adı sık sık duyulan Action Direckt (Doğrudan Eylem) gibi örgütlerle hiçbir ortak faaliyeti olamaz.

(***) Dayanışma Hareketi sorununu ele alırken bugüne kadar unutulan, ihmal edilen bir konuya değinmek gerekmektedir. Dayanışma Hareketi derken nedense birilerinin hep bizlerle, Türkiye ile dayanışması aklımıza gelmektedir. Bu neredeyse genel bir alışkanlık halini almıştır. Oysa Devrimci İşçi'nin kendisi ve örgütleyip hitabettiği kesimler de, dünyanın ve Avrupa'nın çeşitli yerlerindeki ilerici devrimci sosyalist güçlerle dayanışmak zorundadır. İngiliz maden işçilerinin grevi ile, Güney Afrika'daki beyaz azınlığın diktatörlüğüne karşı siyah çoğunluğun mücadelesi ile, Latin Amerika'daki devrimci-demokratik güçlerle dayanışmayan bir gücün, somut olarak söyleyerek Türkiyeli devrimcilerin ne ölçüde inandırıcılığı ve ciddiyeti olabilir? Veya bulunduğumuz ülkelerdeki o ülke emekçileri ve ilerici-demokrat güçleri ile, onların kendi sorunları ve talepleri için dayanışma, yardımlaşma ve birlikte olma çabası göstermeyen bir hareketin önemi nedir? Yurtdışındaki Türkiyeli devrimci güçlerin yaşadıkları "yalnızlık" ortamının oluşmasında -başka faktörlerin yanısıra- bu gerçeklerin rolü yok mu acaba?

SON BİRKAÇ SÖZ

Bu yazı çerçevesinde ele alınan konularla yakından ilişkisi olması bakımından önemli gördüğümüz birkaç soruna daha değinmek gerekmektedir.

Yurtdışındaki sol grupların tamamına yakın bir bölümünde ve bu arada Devrimci İşçi'de ciddi sorunlar yaşandığı, bütün hareketleri ve bunların taraftarlarını etkileyen bir durgunluk, bir belirsizlik ortamının var olduğu herkes tarafından görülmekte ve izlenmektedir.

Yukarıda sözünü ettiğimiz sorunlar yumağıyla yüklü belirsizlik ve durgunluk ortamının oluşmasında Türkiye'de 12 Eylül darbesinden sonraki süreçte yaşanmaya başlanan ve hala varlığını ve ciddiyetini koruyan yenilgi gerçekliğinin temel ve belirleyici bir etkisi olmuştur.

Bunun yanısıra, sol grupların içinde son birkaç yılda birkez daha ortaya çıkan ve hala devam eden ayrışma ve bölünmelerinde böyle bir ortamın oluşmasında etkili olduğu inkar edilemez.

Bütün Solu kıskacına alan yenilgi gerçekliği, kendisini her grubun içinde değişik şekillerde ve fakat olumsuz sonuçlar biçiminde, yani yenilgi sorunlarının aşılmasına etkide bulunamayacak biçimlerde göstermiştir. Belki bu, bir çok sol hareketin ideolojik-siyasal kimliklerinin doğal ve kaçınılmaz bir sonucudur. Gerçekten de bir çok sol grup yenilgi gerçekliğinin son derece karmaşık ve büyük sorunlarının çözümüne yardımcı olacak, yaşanan süreci olumluya doğru geliştirecek bir ideolojik-teorik zemine sahip değildi ve olamadı. İşçi sınıfının devrimci dünya görüşünü yanlış kavramanın doğal bir sonucu olan bu ideolojik-teorik zemin yokluğunun yanısıra birçok sol grubun yenilgi kaynaklı ideolojik-siyasal ve örgütsel sorunlara yaklaşım tarzı da olumlu ve gelecek vaad eden bir tartışma ortamının yaratılmasına engel olmuştur Kimileri varolan sorunları görmezlikten gelirken, kimileri de kendilerine hiç bir şey olmadığını sanmış, kimileri ise -yanlış ya da doğru- bir şeyler tartışmak isteyenleri çeşitli yol ve yöntemlerle örgütsel tedbir ve zorlamalarla baskı altına almış ve böylece özgür bir tartışma ortamının yaşanması engellenmiştir. Ama bu tartışmalar, ne yazık ki sorunların varlığını ortadan kaldırmamış aksine çözümsüzlüğü, umutsuzluğu ve apolitikleşmeyi teşvik etmiştir.

Bizde ise, Devrimci Hareket saflarında, devrimci hareketin taraftarları arasında ise, açık, herkesin gözü önünde, olgun bir ideolojik-siyasal tartışma zemini yaratılmaya çalışılmıştır. Her yönden mükemmel ve arzulanan sonuçlar yaratmasa da, kimilerine bıktırıcı gelse de, kimilerini ise uzun sürdüğü için hayretler içinde bıraksa da, olumlu yönleri fazla olan Devrimci Hareket saflarındaki tartışma zemini ve süreci herkesin özgür ve bilinçli tercihler yapmasına imkan tanıyan bir seyir izlenmiştir ve halen de izlenmektedir. Buna rağmen sürecin sorunsuz ve çok olumlu olduğunu söylemek mümkün değildir.

Devrimci Hareket saflarında bu çerçevedeki tartışmalar devam ederken bazı arkadaşların kendilerini ayrı, yeni bir kimlikle, yeni bir ideoloji ile tanımlamaları ve kendi anlayışları doğrultusunda ayrı bir siyasi faaliyete yönelmeleri söz konusu olmuş bu ise, bir yandan Devrimci İşçi faaliyetlerini zayıflatırken bir yandan da yeni sorunlara kapı aralamıştır. Bu aşamada ortaya çıkan bu duruma rağmen, Yenilgi Gerçekliği'nin Türkiye Devrimci Hareketi'-nin gündemine aldırttığı ideolojik-teorik, siyasi v.d. sorunların tartışılmaya devam edimesinde hem yarar, hem de zorunluluk vardır. Bu tartışmaların açık, olgun bir şekilde, örgütlü ve üretici bir tarzda, tüm devrimcilerin katılımıyla devam edeceği, etmek zorunda olduğu da açıktır. Çünkü yurtdışında Devrimci Yol taraftarları yönünden Devrimci Hareket'in ideolojik-siyasal kimliğinin hala geçerli ve birleştirici olduğuna inananlar açısından, Yenilgi Gerçekliği'nin ortaya çıkardığı yakıcı, ciddi, son derece çeşitli sorunlar varlıklarını ve önemlerini korumaktadırlar.

Bunun diğer bir anlamı, Devrimci İşçi'de yaşanan durgunluk ve belirsizlik ortamının örgütsel tıkanıklıklardan veya kişisel sorunlardan ileri gelmediği aksine esas olarak ideolojik-teorik ve siyasal düzeylerdeki sorunlardan ileri geldiğidir. Bu tür sorunlara karşı alınacak tutum ise açıktır ki, herşeyden önce ideolojik ve siyasal olmak zorundadır. Yani bir takım örgütsel tedbirlerle, ya da bir takım kişilerin suçlanması ve kötülenmesi ile veya bir takım pratik tedbirlerle bu sorunların aşılması ve çözümlenmesi mümkün değildir.

Bu noktada ve bu bağlamda vurgulamak ve belirtmek gerekirse, Devrimci İşçi'deki, durgunluk ve belirsizliğin aşılması birbirini tamamlayan iki faaliyetle mümkündür. Bunlardan birisi, geneldeki ideolojik-siyasi sorunlarda netliğin sağlanması için tartışma sürecini örgütlendirip daha nitelikli ve üretici hale getirmek; diğeri ise hala geçerliliğini savunduğumuz ideolojik-siyasal kimliğimizin muhtevasına uygun düşen toplumsal, siyasal, kültürel v.b. faaliyetlere yönelmek, bu faaliyetleri daha düzenli ve örgütlü hale yükseltmektir.

Devrimci İşçi'de halen yaşanan sorunların büyükçe bir bölümü, kimliksizlikten ya da benimseyeceğimiz bir ideolojik-siyasi çizginin olmayışından da ileri gelmemektedir. Bu bağlamda Devrimci İşçi'deki asıl sorun, doğru ve bugün için de gerekli olan ideolojik-siyasal kimliğimizin muhtevasına uygun düşen politikaları oluşturma, geliştirme, bunları açılıma kavuşturma ve hayata geçirme noktalarında bir tutukluk, bir ürkeklik içinde olunmasıdır. Zaman zaman, doğruluğu çok açık olan görevlerin yerine getirilmesinde bile tereddütlerin ortaya çıktığı görülmektedir.

Eğer, bütün bu sorunları, sahip olduğumuz Devrimcilik anlayışımız çerçevesinde çözmek istiyorsak, Devrimci Dünya Görüşü'nün bizlere yüklediği çeşitli ideolojik-siyasi-pratik görevleri yerine getirmekten, bu doğrultudaki çabalarımızı yoğunlaştırmaktan başka yapacak bir şeyimiz olmamalıdır.

Evet, bu istenmeyen durumlar ancak böyle aşılmaya başlanabilir. İşte şimdi bunun bilincinde olmanın tam zamanıdır.

NELSON MANDELA:

BİZ SİYAHLAR; REFORMLAR DEĞİL, İKTİDAR İSTİYORUZ!

1964'den bu yana tutuklu olan ANC'nin (Afrika Ulusal Kongresi) lideri Melson Mandela'nın karısı Wimie Mandela kocasının 21.08. 1985'de Johannesburg'da 60 gazeteci önünde "*Şu an söz konusu olan* Güney Afrika'da iktidarın siyahlara ne zaman devredileceğidir. Ulusal uzlaşma zamanı geçmiştir." dediğini kaydetti.

1985 ortalarında Güney Afrika'daki durum bugüne kadar görülmemiş bir biçimde patlama düzeyine gelmiştir. Botha rejiminin tüm hayali reform gayretleri itibar görmüyerek ırkçı beyaz rejimine karşı olan direniş mücadelesi kitlesel bir mücadeleye ulaşmıştır. Irkçı polis ve ordunun halk üzerindeki sayısız kanlı saldırıları kitlelerin hiddetini bilemiştir.

Güney Afrika'nın 36 sanayi merkezinde olağan üstü durumun ilan edildiği sırada, UDF'nin (Birleşik Demokratik Cephe) sözcüsü Stone Sizani binlerce insanın katıldığı bir cenaze törenindeki açıklaması, "Devlet bizi olağan üstü durumumuzu ilan etmekten alıkoyamaz" olmuştur. O zamandan bu güne dek huzursuzluk ve karşılıklı çarpışmalar Güney Afrika tarihinde meydana gelen tüm isyan ve direnişleri aşan bir boyuta ulaşmıştır. Siyah halkın öfkesi tahmin edilemeyecek kadar yükselmiştir.

ANC (Afrika Ulusal Kongresi) Nisan'daki bir açıklamasında, halkta varolan ve gelişen huzursuzluklar yukarıdan derinleşen kriz, bizim tüm bağımsızlık cephemizin ve mücadele eden halkımızın tüm kesimlerinin dikkatli davranmasını gerektirmektedir. Bu sebeple halkımızın tüm kesimini Beyaz ırkçı sistemini ve ülkeyi sürekli idare edilemez bir hale getirmek için mücadele etmeye çağrıda bulunmuştur.

Cenaze töreninde katliam:

Siyahların yeniden örgütlenişi 1983 de Anayasa değişikliğine karşı başla*yan boykot hareketi ile başlamış*tır. Boykot hareketi üç odalı parlamento seçimlerine karşı düzenlenen boykot hareketi ile en yüksek düzeye ulaşmıştır. Çinki özellikle kenar mahallelerde oturan siyah gençler nefret edilen ırkçı rejime karşı öfkelerini sürekli bu tip eylemlerde gösteriyor ve açığa koyuyordu. Irkçı rejim her boykot hareketine karşı kanlı askeri saldırılarla karşılık veriyordu. Kilise kaynaklı açıklamalara göre bu yılın ilk altı ayı içerisinde en az 1.000 kişi öldürüldü ve sayılamayacak kadar insan yaralandı. Aslında ölü ve yaralı sayısı bu rakamların çok üzerindedir. 21 Mart'ta yapılan cenaze törenine karşı düzenlenen kanlı katliam çok önemli derecede bir provakasyondu. Cereyan eden karışıklıklar sırasında öldürülenler için yapılan cenaze töreninde bir araya gelen binlerce insanın üzerine ırkçı rejim tarafından hunharca, silahlı bir biçimde saldırılmıştır. Öldürülenlerin sayısı en az 43 civarındadır. Yaralılar da sonradan öldürülmüştür. Sayısı çok kabarık olan kayıp insanların yakalanıp hapishanede işkence mi edildiği yoksa saklanıp kayıplara mı karıştıkları belli değildir.

Güney Afrika'da siyahlar için açık toplantı ve gösterilerin "terörizme" ve" komünist komploya" karşı çıkarılan konularla tamamen yasaklanmasından bu yana, ırkçılar tarafından öldürülenlerin cenazelerini kaldırılması siyahlar için ırkçı rejime karşı tek eylem biçimi olmuştur. Ayrıca 21 Mart 1960'da Güney Afrika polisi tarafından "Pasaport Kanununa" karşı yapılan silahsız gösteriye katılan 69 silahsız siyahın katledildiği Sharpeville'deki "meşhur" katliamın 25. yıldönümüdür.

On yıllardan beri sürekli politik huzursuzluklarla sarsılan ırkçı rejimin ayakta kalabilmesinin tek dayanağı örneği görülmemiş saldırılar, sürekli emperyalizmden aldığı yardım ve emperyalizmle işbirliğidir.

Birleşmiş Milletlerin güzel renkli tüm karar ve hoş formüle edilmiş dünya insan hakları bildirilerine rağmen, emperyalistler siyahların kölece sömürülmesinden en çok kazanç sağlayanlardır. Güney Afrika cumhuriyetindeki sanayii, mamüllerinin %80'i yabancıların kontrolü altındadır. ABD, İngiltere, B. Almanya İsviçre (altın ticareti) ve Japonya en önemli ticaret ortaklarıdır. Emperyalistler açısından en önemli sömürü mamülleri, siyahlar tarafından korkunç çalışma koşulları altında yer altı ocaklarından çıkarılan altın, uranyum vs. gibi ülkenin doğal yeraltı kaynaklarıdır. Bunun yanısıra Güney Afrika, emperyalistlerin sömürü mekanizmasının Afrika kıtası üzerindeki devamının sağlanması için Emperyalizmin gönüllü polisliğini de üstlenmektedir. Güney Afrika'nın sistemli bir biçimde komşu ülkelere kurtuluş hareketlerine ve ilerici rejimlere saldırısı, Mozambik'e karşı girişilen askeri işgal ve 1980'de Güney Angola veNamibia'ya karşı açık bir biçimde yürütüldüğü savaş bu ispatlayan örneklerdir.

REJİMİN KRİZİ

Bu savaş hem aynı zamanda büyük insan ve politik kayıplara yol açan ve beraberinde ölçülemeyecek derecede askeri harcamaları getiren Güney Afrika'daki ırkçı rejimin krizinin nedenlerinden bir tanesidir. Savaşın tüm getirdikleri arasında, altın fiyatlarının ve kuraklık sonucu tarım üretiminin düşmesi genelde ekonomik krizin derinleşmesi olmuştur. Bunlar ırkçı mevcut rejiminin yerleşmesinde önlemli faktörlerdir. 1983'deki Anayasa "reformu" reji*min kendi hakimiyetini takviye et*mek, ömrünü uzatabilmenin bir çabası olmuştur.

Bizce mevcut rejim içerisinde faşist yapıların kurumlaştırılmaya çalışılması olarak çok iyi bilinen "demokrasiye dönüş" tiyatrosu 1983'de Güney Afrikada'da oynatılmaya başlamıştır. Tüm yetkiler Devlet Başkanının ve onun tarafından generallerin hakim olduğu Güvenlik Konseyi hakimiyetine sunulmuştur. 5 yıllık iktidarı süresince Botha ülkeyi tek başına idare edebiliyor. Meclis oyla seçilmemiştir, yalnızca yenilenmiştir. Bir Anayasa Mahkemesi işlememektedir. Botha parlamentoyu istediği zaman dağıtma ve ülkeyi dışarıdan hiç bir kontrol olmadan olağanüstü hal durumuyla idare edebilme yetkisine sahiptir.

Irkçı rejim ilk olarak, resmi olarak sözde anayasal meşruluk kazandırılmaya çalışılmıştır. Böylece ırkçı rejime karşı olan her eleştiriyi "Anayasa düşmanı" ve "vatan hainliği" ile suçlama imkanı oluşturulmuştur. Anayasa ile beyaz azınlıklar arasındaki tüm burjuva demokratik unsurlar bile yok edilmiştir. Siyahlara verilen tek taviz 1950'lerin başında tamamen yasaklanmış olan karışık ırklardan evlilik serbestliğinin kısmen tanınmış olmasıdır. Buna karşı Wimie Mandele'nin tepkisi, "bizim için önemli olan politik haklardır, yoksa onların pembe kıçları değildir. Onu kendileri için saklasınlar" olmuştur.

ANAYASA'YA KARŞI BAŞARILI BOYKOT

Aslında hiç bir fonksiyonu olmayan değişik ırklardan seçilecek üç odalı-parlamento "sistem"i ile *hükümetin amacı beyazlardan olma*yan (Hintli ve Siyahlar) kendileri ile halka karşı muşterek çalışabilecek bir orta tabaka yaratmak olmuştur. Homelants ve Townships'de de hiç bir fonksiyonu olmayan siyahlardan temsilcilerin seçtirilmek istenmesinin sebebi de kendilerine yataklık eden bir tabaka yaratabilmek olmuştur. Bu uğraş para cezası tehditi olmasına rağmen, UDF'nin de içinde bulunduğu Güney Afrika tarihindeki en büyük direniş muhalefeti birliği ile karşılanmıştır.

Muhalefet birliğinin seçimleri boykot çağrısını siyahların ve Hintlilerin 4/5'inden fazlasının katılımı ile sonuçlanmıştır. Anayasa'ya karşı kitlesel örgütlenme muhalefetin birleşmesine yol açan en önemli bir adımın atılmasına ve direnişin önemli menzil katetmesine yol açmıştır. Bugün UDF, Kilise, kadın ve gençlik örgütlerinden ve çeşitli kültür ve spor derneklerinden tutunda, çeşitli sendikalardan oluşan 600 civarında örgütü bağrında topluyor. Aktif olan kitle sayısı 2 milyon civarında tahmin ediliyor. Budan dolayıdır ki, 1960'dan (ANC ve PAC'ın yasaklanmasından) buyana ilk olarak ırkçı rejim örgütlü bir muhalefeti kabullenmek zorunda kalmıştır. Hükümetin tek cevabı azgın saldırılardır. Gelişen muhalefet hareketine karşı ırkçı rejimin tek cevabı sayısı günden güne artan kanlı saldırılar olmaktadır. Irkçı rejimin olağanüstü durum ilan etmesi siyah çoğunluğa yukardan savaş açması ve terör örgütlerini siyahları katletmeye davet etmesi anlamına gelmektedir. Son haftalardaki, ölü, yaralı, yakalanan, işkence edilen ve kayıp olanların sayısını tesbit etmek mümkün değildir.

RSA içerisinde bu konuda kamuoyuna açıklama yapmak yasaktır. Güvenlik Kuvvetlerinin her üyesi (ve bunlar üniformalı olan herkes, *yani tren görevlileri de dahil*) sokaktan bir insanı yakalayabilir ve 14 gün gözaltına alabilir, evleri ve taşıtları arayabilir...

Her açık toplantı -buna iki kişiden fazla olan bütün buluşmalar da dahildir- güvenlik kanunlarına göre yasak. Güvenlik Kanunları Türkiye'deki sıkıyönetimle kıyaslanabilir, hatta bu kanunların çok daha sıkı olduğu söylenebilir. Örneğin bir insanın her türlü güvenlikten mahrum 90 gün tutuklu kalması bu kanunlara göre olanaklı. Sadece 1984 yılında, yani kısa süre önceki sıkıyönetim ilanlarından önce, 115 ölüm cezası infaz edildi.

IRKÇILARIN TERÖR BİRLİKLERİ

Irkçılar, muhalefeti korkutma ve bastırma, sürekli bir gerginlik havası yaratma amaçları ile çok sayıda silahlı terör birlikleri oluşturdular. Bunların görevi Latin Amerika'daki Ölüm Mangalarının veya Türkiye'de MHP-faşistlerinin ve kontr-gerillanın görevi ile kıyaslanabilir. Bunlar çoğunlukla önceden hazırlanmış listelere göre muhalefet içerisinde tanınmış insanlara karşı eylemlerini sürdürüyorlar. Muhalefeti korkutma amacıyla kaçırmalar, kötü muameleler ev yakmalar ve işkenceler gündemde. Sıkıyönetim ilanından daha önce maden işçileri sendikasının (NUM) yptığı bir açıklamaya göre yalnızca bir bölgede (Güney Afrika'da 336 bölge vardır) 200 defa sendikacılara ve ailelerine saldırılmış. Onlarca UDF'li tanınmış kişinin öldürülmesinin sorumluluğunun bu ölüm mangalarına ait olduğu biliniyor.

MUHALEFETTİN İLLEGALLEŞTİRİLMESİ

Demokratik mücadelenin her türlü şekli grevler, açık toplantılar, yürüyüşler yasaklanırken rejimi 20 yıldır açık ve legal muhalefet sürdürmeye *çalışan UDF*'nin kriminalize olması için çalışmaktadır. Şu sırada hemen hemen UDF'nin bütün yöneticileri tutuklanmış durumda. Bu senenin 29 Mart'ında Pietermaritzburg'da UDF'nin 6 yöneticisi hakkında mahkeme açılmıştır. Sebep, devlete yüksek derecede ihanet(!). Bu altı kişiyi ya ölüm cezası ya da mühebbet bekliyor. "Yüksek derecede ihanet" davasının amacı, UDF'yi parçalamak. *Bu da artık hükümetin küçük ve daha* güçsüz örgütleri karşısında görmesi demektir. Bu dava Güney Afrika Direniş Hareketleri ve Dünya Dayanışma Hareketleri tarafından 1984'de de ANC önderlerinden olan Nelson Mandela'ya karşı açılan yüksek derecede ihanet davasına benzetilmektedir. Şu sıralarda hükümet Nelson Mandela ve arkadaşlarına, silahlı mücadeleyi bıraktıkları taktirde, kendilerinin serbest kalabileceğini açıkladı. Fakat Nelson Mandela şartı reddetti.

DİRENİŞ DURUMU

Bundan önce varolan protesto (1976 Öğrenci hareketleri) oranla direnişin şu an ki posisyonundaki yeni olay, siyah toplumun bütün tabakalarını kapsaması ve bundan da öte UDF'nin bu ülkedeki Hindistanlı azınlık ve beyaz demokratlar tarafından da desteklenmesi.

Yukarıda baskı ve zulüm uygulamalarının arttırılması politik bir radikalleşmeyi beraberinde getirdi.

Siyah muhalefetin tüm akımları sıkıyönetim ilanlarına reaksiyon olarak, ırkçı beyaz rejime karşı mücadeleyi yükselteceklerini ve hiç bir reform önerisini kabullenmeyeceklerini açıkladılar.

Şehirlerdeki direnişlerde öğrenci örgütleri merkezi bir rol oynuyor ve bunlar çeşitli sosyal güçlerin ırkçı rejime karçı eylemlerine katılıyorlar. Eylem derecesi 1976 Soweto'dan yüksek, 1984'de 1.000 üzerinde öğrenci ve öğretmen tutuklanmıştı, bunlardan 200 tanesi hala tutuklu.

En büyük ve etki alanı itibariyle en geniş anti-ırkçı birliği olan UDF bu yıl ki Nisan Konferansını "Protestodan meydan okumaya, mobilizasyondan örgütlenmeye" sloganı altında yaptı. Kaba kuvvete dayanmayan anlayışından dolayı UDF'nin amacı, ırkçı sistemi politik olarak işlemez hale getirmek. UDF'nin vazgeçilmeyecek talepler olarak ileri sürdüğü şunlar: Her türlü ırkçı ve de "Güvenlik" yasalarının kaldırılması; "Homeland"ın kaldırılması, Toprak kanunlarının kaldırılması ve zorunlu iskan uygulamalarının durdurulması; 3-Odalı parlamentonun ve bütün kukla kuruluşların kaldırılması; *ordu ve polisin dağıtılmas; tüm* tüm politik tutuklulara özgürlük; her türlü sendikal hak; eşit ve demokratik eğitim sistemi. UDF'nin eylem biçimler bütün ülkede tüm sosyal tabakaların siyahların direnişine katılımını olanaklı kılıyor.

ANC hızlı bir zaferin kazanılamayacağından hareket ediyor. Uzun ve kanlı bir dönemin yaşanacağını söylüyor. Kendisi ilk defa silahlı mücadelenin yükseltilmesi için çağrı yaptı. "Kitlesel eylemde brilik-bütün cephelerde düşmana karşı sloganı ANC'nin kendiliğindenci kitlesel mücadeleyi politik kesimlere bir mücadele perspektifi sunma amacını yeterince anlatmaktadır. ANC politik olarak UDF'ye bağlı, çünkü kendisi demokrat güçlerin birliğinin güçlenmesini onaylıyor.

ANC; baskı ve tutuklanmalardan payını alıyor olmasına rağmen, hala senelerden beri yaratılmış olan illegal örgütlenmelere ve hatta "Umlehontowe sizwe" diye adlandırılan askeri bir kanata da sahip olan bir örgüt. ANC polise, orduya ve emperyalizmin firma ve kurumlarına karşı askeri eylemleri fazlalaştıracağını açıklamış bulunuyor. Ama silahlı mücadeleyi-mücadelenin bir bölümü olarak, grevlerle, boykot ve yürüyüşlerle aynı derecede öneme sahip olan bir mücadele dalı olarak propaganda etmekte. •

DEVRİMCİ ARKADAŞIMIZ HAYDAR ÖZTÜR İŞKENCEDE ÖLDÜRÜLDÜ

Faşizim iktidara geldikten bu yana yüzlerce devrimci, demokrat ve antifaşistin işkence hanelerinde hunharca katletti ve katletmeye devam etmek*dedir.*

Faşizm güçleri ve resmi makamlar, Türkiye'de işkence yapıldığı gerçeğini yalanlamaya, dünya kamuoyu önünde gizlemeye, işbaşına geldiklerinden beri özel itina göstermektedirler; Türkiye'de işkencelerin olmadığı(!), kendilerinin de işkenceci olamayacağı (!) demogojisini vurgulayarak dünya kamuoyunu etkilemeye çalışmaktadırlar. Kendilerine göre olsa olsa iç ve dış kamuoyunda ülkenin itibarını sarsmak amacıyla teröristlerin (!) Türkiye'de işkence yapıldığına dair yalan (!) ve düzmeceleri vardır.

Resmi makamların Türkiye'de işkence yapıldığı, en temel insan hak ve özgürlüklerinin asker çizmeleri altında çiğnendiği gerçeklerini yalanlamaya yönelik kampanyalarını seçimlerden sonra üzerine basarak sürdürdükleri son günlerde Haydar Öztürk'ü ve daha başka devrimci ve anti-faşistlerin işkencede öldürülmesi bir kere daha faşizmin iğrenç yüzünü göstermektedir.

Aldığımız bilgilere göre devrimci arkadaşımız Haydar Öztürk 29 Mayıs 1985 günü saat 05.30 sıralarında Ankara Emniyet Sarayı'nda işkencede öldürülmüştür. Polisin olay hakkında verdiği bilgi her zamankinden hiç de farklı değildir, olamazdı da zaten: "Haydar Öztürk saat 05.30 sıralarında gözaltında bulunduğu odadan tuvalete gitmek istedi. Tuvalete götürüldü... Tuvaletten çıktıktan sonra kapıya koşmaya başladı, kilitli olan kapının sürgüsünü açtı, merdivenden *koşarak indi ve merdivenlerin kenarında bulunan cam*dan kendisini aşağı bırakıverdi..."

Haydar Öztürk 1956 Tunceli doğumlu idi. Kendisi Ankara Mis otelinde çalışmakta idi ve burada polislerce gece yarısı alınmıştı. Haydar arkadaşımız düştüğü (? !) yerde vücudu kırıklar içinde Ankara numine hatahanesine kaldırıldı. İntihar ettiği (!) hastahaneye kaldırıldığı ailesinin dur durak bilmeyen başvurularına rağmen ailesinden gizlendi.

Ve Haydar Öztürk 29 Mayıs 1985 günü öldü. Haydar Öztürk'ün ağabeyi Tosun Öztürk "kardeşim hayata bağlı bir insandı. Kendisini pencereden atmasının bir sebebi yoktur. Kardeşime emniyette işkence yapıldığı kanaatindeyim. Tahkikatını istiyorum" demektedir.

Buna karşılık gerekli soruşturmaları yapan ve otopsi raporunu inceleyen savcı, polis ifadesini doğrulamıştır(!).

Aldığımız bir başka bilgiye göre 15 yaşındaki Halil Çelik de 6 Mart 1985 günü Mut emniyet karakolunda işkencede öldürülmüştür.

- Haydar arkadaş ve işkencede katledilen tüm yoldaşlarımızın HESABINI HALKLARIMIZ İŞKENCECİLERDEN MUTLAKA SORACAKTIR!